

НЕ МОВЧИ!

Скажи ні закону про наклеп. Це стосується кожного

Приєднуйтесь до відкритої групи facebook.com/groups/naklep

Слово на замок Słowo zamknięte na klucz

Wszesłm tygodniu Rada Najwyższa, podczas pierwszego czytania głosowała za zmianami w Kodeksie Kryminalnym i Kodeksie Postępowania Karnego Ukrainy w sprawie wzmocnienia odpowiedzialności za ataki na honor i godność człowieka.

Według zmian w ustawodawstwie, na dziennikarzy i innych obywateli przekazujących informacje, które mogą być odebrane jako atak na honor i godność człowieka, czeka ostra kara: od dużych mandatów – do więzienia na okres do pięciu lat.

Tak więc każdego Ukrainca, który będzie krytykował kogokolwiek z urzędników, a nawet sąsiada, może spotkać kara w postaci twardego sądowego wyroku. Na Ukrainie od dawna nie wierzy się w bezinteresowną sprawiedliwość. Państwo powinno dążyć do zmiany takiego, być może krzywdzącego wizerunku władzy, z którą zwykły, prosty człowiek nie ma szans.

Z kolei prasa, radio, telewizja i nawet wydania internetowe, które i tak były pod presją, będą musiały prezentować wydarzenia bez żadnej oceny, a tym bardziej krytyki. Takie sfalszowane dziennikarstwo już istniało za czasów rządów sowieckich. Przypominać sobie kolejne «Jezioro łabędzie» na ekranach telewizyjnych, kiedy odbywał się zamach na stan kraju, czy wywiady o leninowcach-stachanowcach i wypełnianiu pięcioletnich planów w cztery lata, kiedy torturowany Stus umierał na Kołymie, a Wjaczesław Czornowil, Lewko Łukianenko, Jewgen Swerstiuk «deputali ścieżki» w miejscach oddalonych.

Gratulacje «szanownym» posłom! Nasz Parlament, który przyjął ustawę «przeciw językowi ukraińskiemu», teraz wziął się za niszczenie słowa. Obecnie chodzi nie tylko o słowo ukraińskie. Zastanawiamy się, czy zostanie wznowiona w naszym społeczeństwie powszechna sieć szpiegów i agentów różnych służb dochodzeniowych i bezpieczeństwa? Należałoby śledzić na każdym kroku, czy ktoś nie opowiada

aneddotki o prezydencie, czy nie wypowiedział się za ostro o ministrze, posle, gubernatorze czy w końcu o jakimkolwiek urzędniku, który jest w stanie zapłacić w sądzie. I po wszystkim! Następny krok – poszerzenie sieci więzień.

Represje polityczne na Ukrainie osiągają coraz większy zakres. Trudno znaleźć takie państwa, oprócz autorytarnych i totalitarnych, gdzie główni politycy opozycji siedzą w więzieniach. Naród ukraiński jest zastraszony, ale władzy to nie wystarczy. Jeszcze istnieją wyspki prawdy w postaci mniej lub więcej niepodległych mediów, działaczy politycznych i publicznych. To nie pasuje do sil rządowych, które zaciskają Ukraincom pasy przez swoje ekonomiczne i polityczne ustawy.

Redakcja «Monitora Wołyńskiego» kategorycznie nie zgadza się z tą nieludzką ustawą Rady Najwyższej Ukrainy. Mamy nadzieję, że posłowie Rady Najwyższej nie będą wspierali tej ustawy. Świadomych miłośników wolnego słowa wśród urzędników pozostało bardzo mało, jak również ludzi, którzy dotychczas uważają siebie za wolnych. Wzywamy wszystkich, aby nie wspierać anty-ukraińskich i anty-ludzkich ustaw, które są przeciwne podstawowym zasadom życia w naszym państwie – wolnym, demokratycznym społeczeństwie. Ukraina coraz bardziej zaczyna przypominać rosyjską satelitę – Białoruś. Kremłowski zażożenie, aby uczynić Ukrainę kresowym terenem Rosji i drugą Białorusią, może zakończyć się ich sukcesem. Apelujemy – nie pozwólmy na to!

mw

Минулого тижня Верховна Рада в першому читанні проголосувала за зміни до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо посилення відповідальності за посягання на честь і гідність людини.

Згідно зі змінами до законодавства, журналістів, а також інших громадян, котрі поширяють інформацію, яку хтось розцінить, як посягання на його честь і гідність, чекає суворе покарання: від великих штрафів до ув'язнення терміном навіть до п'яти років.

Отже, кожного українця, котрий намагатиметься розкритикувати будь-якого посадовця, чиновника, навіть сусіда, неминуче може чекати покарання у вигляді жорсткого судового рішення. В Україні віддавна не вірять у безкорисну справедливість. Державна повинна прагнути до зміни такого, може, й образливого іміджу влади, з якою звичайна людина не має шансів.

Отже, преса, радіо, телебачення і навіть Інтернет-видання, які й так перебувають під величезним тиском, змущени будуть лише висвітлювати події, причому без жодних оцінок і, тим більше, критики. Така псевдожурналістика вже існувала в часи радянського панування. Пригадуєте чергове «Лебедине озеро» на телекранах, коли в країні відбувався переворот, або репортажі про ленінців-стакханівців і виконання п'ятирічок за чотири роки, коли Стус помирав від тортур на Колими, а В'ячеслав Чорновіл, Левко Лук'яненко, Євген Сверстюк «топали стежки» у віддалених місцях?

Вітаємо «шанованих» депутатів! Наша влада, яка прийняла антиукраїнський закон щодо використання мов, тепер замахнула на вище – слово. Нині не лише україномовне. Цікаво, а чи відновиться в нашому суспільстві всезагальна мережа сексотів і агентів усяляких слідчих і силових служб? Адже потрібно відстежувати на кожному кроці, чи не розповідь хтось анекдот про пре-

bm

Биківня: спільна доля, пам'ять, біль і для Вуковця – wspólnie los, pamięć, ból i działanie

КДБ затирав сліди своєї злочинної попередниці – НКВС. KGB zacierało ślady swojej zbrodniczej poprzedniczki – NKWD.

str. 2

**Сертифікат про знання польської мови
Certyfikat Znajomości Języka Polskiego**

У більшості випадків, польські ВНЗ не вимагають від іноземця саме Сертифікату.

W większości przypadków polskie uczelnie nie wymagają od obco krajowca właśnie Certyfikatu.

str. 5

**Любомльській католицькій парафії – 600 років
Lubomelskiej parafii katolickiej – 600 lat**

Костел Пресвятої Трійці – найдавніший римсько-католицький храм Луцької дієцезії.

Kościół pw. Świętej Trójcy to najstarsza świątynia rzymskokatolicka diecezji łuckiej.

str. 6

**Стріт-арт і музика
Street art i muzyka**

Старі потрискані стіни ми перетворюємо в картини, занебані будівлі – в арт-об'єкти. Stare pęknięte ściany zamieniamy w obrazy, zaniedbane budynki – w obiekty artystyczne.

str. 8

**«Мені цікаво відкрити читачам невідоме...»
«Lubię odkrywać przed czytelnikami nieznanę...»**

Юрій Винничук: Я просто відчував такий обов'язок – воєкскресити імена з забуття. Jurij Winniczuk: Czuję się do tego zobowiązany – wskreszyć imiona od zapomnienia.

str. 10

Наш передплатний індекс: 49053

We wrześniu 1939 roku dokonano IV rozbioru Polski

Bez prawdy historycznej nie da się budować relacji partnerskich. Od historii nie da się uciec. Pamięć i prawda w przekazywaniu tego co się wydarzyło, jest najważniejsza. Narody mogą jednać się tylko w Prawdzie.

73 lata temu, 1 września 1939 roku hitlerowskie Niemcy napadły na Polskę, a 17 września tego roku Polskę zaatakowali sowieci. „Zniszczenie Polski jest naszym pierwszym zadaniem. Celem musi być nie dotarcie do jakiegось oznaczonej linii, lecz zniszczenie żywej siły... Bądźcie bez litości, bądźcie brutalni” – mówił Adolf Hitler na naradzie swoich dowódców.

Hitler zламаł pakt o nieagresji z Polską z 1934 roku, a jego plan realizowano w sposób bezwzględny. Niemcy rzucili na nasz kraj o wiele większe siły swoich żołnierzy, artylerii, czołgów i samolotów. Pierwsze dni września to bohaterska obrona wielu strategicznych miejsc Polski. Nikt – ani Anglia, ani Francja nie przyszły z realną pomocą. 17 września 1939 roku, gdy polska armia stawała jeszcze zacięty opór i walczyła z Niemcami, otrzymała „cios w plecy” od sowietów. Na mocy tajnego porozumienia Hitlera ze Stalinem, z sierpnia 1939 roku, zwanego Paktem Ribbentrop – Molotow, wdarli się oni we wschodnie granice Rzeczypospolitej. Wojsko polskie nie było w stanie przeciwstawić się skutecznie nowemu agresorowi zwłaszcza, że atak nastąpił z zaskoczenia. Rząd polski opuścił granice kraju, armia stawała zacięty opór, bohaterska była obrona Grodna i wielu innych miejsc. Żołnierze działali bez wyraźnego rozkazu – po prostu bronili swojej Ojczyzny. Wielu z nich, w szczególności oficerów, dostało się do sowieckiej niewoli. Decyzją rządu sowieckiego zostali wymordowani w Katyniu, Miednoje czy Ostaszkowie...

28 września Niemcy i ZSRR podpisali układ „O granicach i przyjaźni”, modyfikujący pakt Ribbentrop-Molotow. Zgodnie z nowymi postanowieniami, granica sowiecko-niemiecka

przebiegała na linii Narwi, Bugu i Sanu. Polska stała się ofiarą dwóch agresorów – Hitlera i Stalina. W obliczu zdumionej Europy dokonano IV rozbioru Polski.

Wrześniowa kampania 1939 roku zakończyła się bitwą pod Kockiem. Była to ostatnia bitwa stoczona przez regularne wojsko. Wrzesień przyniósł Polsce olbrzymie straty w ludziach, ale bilans całej II wojny światowej – to cierpienie i zniszczenie kilkudziesięciu milionów istnień ludzkich. II wojna światowa trwała 5 długich lat, ale sowiecka okupacja Polski przez następne pół wieku.

Historia Polski XX wieku, zostaje rozmywana przez czas i politykę ludzi, którym zależy tylko na teraźniejszości – w „imie dobrych stosunków” z Niemcami i Rosją. Odchodzi od nas świadkowie tamtych wydarzeń, a ich głos staje się coraz cichszy. Odchodzi na wieczną wartę.

MW

У вересні 1939 року відбувся IV поділ Польщі

Без історичної правди не вдається побудувати партнерські стосунки. Від історії не вдається втекти. Пам'ять і правда у розповіді про те, що відбулося, - найважливіші. Народи можуть єднатися тільки в Правді.

73 роки тому, 1 вересня 1939 року, гітлерівська Німеччина напала на Польщу, а 17 вересня того ж року Польщу атакували «совєти». «Знищення Польщі – наше перше завдання. Мета – не дістатися до якогось зазначеної лінії, а знищити живу силу. Не майте жалю, будьте жорстокі», – говорив Адольф Гітлер на нараді своїх командувачів.

Гітлер порушив договір про ненапад, підписаний з Польщею в 1934 році, і його план безперешкодно було реалізовано. Німеччина кинула на Польщу набагато більші сили своїх солдатів, артилерії, танків і літаків. Перші дні вересня – це героїчний захист багатьох стратегічних точок Польщі. Ніхто, ani Англія, ani Франція, не надали реальної допомоги. 17 вересня 1939 року, коли польська армія ще чинила зacięтий опір і воювала з Німеччиною, вона отримала «удар в спину» від «совєтів». На підставі таємної

домовленості Гітлера та Сталіна, тобто підписаного у серпні 1939 року Пакту Ріббентропа-Молотова, вони увірвалися на східні землі Польщі. Польські війська були не в стані протистояти новому агресорові, особливо з огляду на те, що напад був несподіваним. Польський уряд вийшов з країни, армія чинила зacięтий опір, героїчним був захист Гродна та багатьох інших міст. Солдати діяли без чіткого наказу – вони просто захищали свою Вітчизну. Багато хто з них, зокрема офіцери, потрапили до радянської неволі. Рішенням радянського уряду вони були розстріляні в Катині, Мєдному та Осташкові.

28 вересня Німеччина та СРСР підписали Договір про дружбу та кордони, який трохи змінював Пакт Ріббентропа-Молотова. Згідно з новими домовленостями, радянсько-німецький кордон проходив по лінії Нарви, Бугу та Сану. Польща стала жертвою двох агресорів – Гітлера і Сталіна. На очах у здивованій Європі відбувся IV поділ Польщі. Вереснева кампанія 1939 року закінчилася битвою під Коцьком. Це була остання битва, проведена регулярними військами. Вересень приніс Польщі величезні людські втрати, але результат цілої Другої світової війни – це страждання та знищення кількох десятків мільйонів людських життів. Друга світова війна тривала довгих п'ять років, а радянська окупация Польщі – наступні півстоліття.

Історію Польщі XX століття розвиває час та політика людей, які зацікавлені тільки у сьогоденні – «в ім'я добрих взаємин» з Німеччиною та Росією. Відходять від нас свідки тих подій і їхній голос стає щораз тихішим. Відходять на вічну варту.

BM

Bykownia - wspólny los, pamięć, ból i działanie

Las w pobliżu wsi Bykownia pod Kijowem to miejsce i dowód wspólnego polsko-ukraińskiego losu.

Są tam obecnie dwa cmentarze, polski i ukraiński. Polski Cmentarz Wojenny w Bykowni upamiętnia polskich więźniów aresztowanych i zamordowanych przez NKWD na Ukrainie, którzy - tak jak jeńcy obozów w Kozielsku, Starobielsku i Ostaszkowie - zginęli z rozkazu Józefa Stalina i jego politbiura z 5 marca 1940 roku. Wśród ofiar znalazły się wybitne osobistości przedwojennej Polski. Większość stanowili działacze konspiracyjnych organizacji, oficerowie niezmobilizowani we wrześniu 1939 r., urzędnicy państwowi i samorządowi oraz tzw. "element społecznie niebezpieczny" z punktu widzenia zbrodniczych władz sowieckich.

Przez dziesięciolecia prawda o wielotyśmym pochówku ofiar zbrodni NKWD w lesie bykowieńskim była pomijana milczeniem. KGB, które zacierало ślady swojej zbrodniczej poprzedniczki – NKWD, w latach 70. XX wieku, tajnie przeprowadzało kilkakrotnie ekshumację wszystkich grobów w celu wykształcenia grobów z przedmiotów, które pozwoliłyby na identyfikację ofiar. W celu zatarcia śladów zbrodni władze sowieckie planowały na miejscu egzekucji wybudowanie dworca autobusowego. Dopiero w 1989 roku pod naciskiem społeczności ówczesne władze przyznały się do tej okrutnej zbrodni NKWD.

Badania archeologiczno-ekshumacyjne w Bykowni rozpoczęto w 1989 roku. Przeprowadzono wówczas dorazną ekshumację i przyznano, że w lesie leżą osoby zamordowane przez NKWD w latach 1937–1938 i 1940. Badania prowadzone w Bykowni w latach 2001–2004 wykazały, że jest to największy na Ukrainie cmentarz ofiar komunizmu.

Po informacjach władz ukraińskich, w 2006 roku do badań poszukiwawczych przystąpił polski Instytut Pamięci Narodowej, który odnalazł między innymi 21 zbiorowych mogił

Polaków. Taka identyfikacja poparta była znalezionymi licznymi przedmiotami świadczącymi o związkach z Polską.

W 2011 roku w Bykowni prowadzono prace ekshumacyjne, kierowane przez prof. Andrzeja Kołę, szefa Zakładu Archeologii Podwodnej w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Odnaleziono kolejne przedmioty pochodzenia polskiego.

Polskim archeologom, mimo zacierania śladów przez KGB, udało się znaleźć ponad 4000 przedmiotów, świadczących o tym, że należały do polskich obywateli.

Wszystkie szczątki polskich ofiar uroczystie pochowano w jednym miejscu, położonym w samym sercu Polskiego Cmentarza Wojennego w Bykowni, który będzie czwartą nekropolią katyńską, po cmentarzach w Lesie Katyńskim, Charkowie i Miednoje, które otwarto w 2000 r.

Wielką rolę odegrała pamięć rodzin katyńskich o dramatycznym losie swoich bliskich. Tym ludziom nie tylko zabrano życie i rodziny, ale chętno im odebrać pamięć. Mieli na wieki być zapomniani przez ludzi, historię i Boga. Ślad po zamordowanych miał zniknąć. Ale dzięki Rodzinom doły śmierci zostały zamienione na honorowe cmentarze wojenne.

28 listopada 2011 roku Prezydent RP Bronisław Komorowski i Prezydent Ukrainy Wiktor Janukowycz wmurowali akt erekcyjny pod budowę Polskiego Cmentarza Wojennego w Bykowni, czwartego spośród tzw. cmentarzy katyńskich.

Uroczyste otwarcie i poświęcenie Polskiego Cmentarza Wojennego upamiętniającego 3435 ofiar NKWD, nastąpiło 21 września 2012 roku, z udziałem Prezydentów Polski i Ukrainy – Bronisława Komorowskiego i Wiktora Janukowicza.

Opracował MW

Биківня: спільні доля, пам'ять, біль і дія

Ліс поблизу села Биківня під Києвом – це місце і доказ спільної польсько-української долі.

Нині там два кладовища: польське й українське. Польське військове кладовище в Биківні увіковічує пам'ять польських в'язнів, заарештованих і вбитих органами НКВС в Україні. Вони, як і військовополонені в Коцьку, Старобільську та Осташкові, загинули за наказом Йосипа Сталіна і його політбюро, що був підписаний 5 березня 1940 року. Серед жертв були видатні особистості довоєнної Польщі. Більшість становили діячі конспіративних організацій, офіцери, яких не мобілізували у вересні 1939 р., представники органів державної влади та органи місцевого самоврядування, а також, так званий, суспільно небезпечний елемент, з точки зору злочинних радянських властей.

Упродовж десятиліть правда про багатовісім тисяч похованих жертв злочину НКВС у Биківнянському лісі замовчувалася. КДБ, який затирав сліди своєї злочинної попередниці – НКВС, у 70-х роках XX ст., таємно кілька разів проводив ексгумацію всіх могил, щоб вичистити їх від предметів, які б дозволили ідентифікувати жертви. Щоб витрити сліди злочину, радянська влада планувала на цьому місці побудувати автостанцію. Лише в 1989 році, під тиском суспільства, тодішня влада зізналася у жорстоком злочині НКВС.

Археологічні дослідження в Биківні розпочалися в 1989 році. Тоді було проведено ексгумацію і визнано, що в лісі лежать особи, вбиті органами НКВС у 1937–1938 та 1940 роках. Дослідження, що проводилися в Биківні у 2001–2004 роках, виявили, що це найбільше в Україні поховання жертв комунізму.

Після інформації, розповсюдженої українською владою у 2006 році, до досліджень приєднався польський Інститут національної пам'яті, який знайшов 21 масове поховання

поляків. Така ідентифікація спіралася на численні предмети, які були знайдені тут, які свідчили про зв'язок із Польщею.

У 2011 році в Биківні проведено ексгумацію, якою керував професор Анджей Коля – керівник Інституту підводної археології кафедри археології Університету Миколая Копєрника у Торуні. Тоді теж знайшли предмети польського походження.

Польським археологам, незважаючи на те, що КДБ затирав сліди, вдалося знайти понад 4000 предметів, які свідчили про приналежність їх польським громадянам.

Усі тіла польських жертв урочисто поховано в одному місці, яке розташоване в самому серці Польського військового кладовища в Биківні. Після кладовищ у Катинському лісі, Харкові і Мєдному, які були відкриті в 2000р., це вже четвертий катинський некрополь.

Велику роль відіграли спогади катинських сімей про драматичну долю своїх близьких. У цих людей не тільки забрали життя і сім'ї, у них хотіли відібрати пам'ять. Їх повинні були навчити забути людя, історія та Бог. Слід після вбитих повинен був зникнути. Але, завдяки сім'ям, на місці їм смерті – нині почесні військові кладовища.

28 листопада 2011 року Президент РП Bronisław Komorowski і Президент України Wiktor Janukowycz вмурували акт про початок будівництва Польського військового кладовища в Биківні, четвертого серед, так званих, катинських кладовищ.

Урочисте відкриття і освячення Польського військового кладовища, яке увіковічує пам'ять 3435 жертв НКВС, відбулося 21 вересня 2012 року за участю Президентів Польщі та України – Bronisława Komorowskiego і Wiktora Janukowicza.

Опрац. BM

Obóz śmierci Табір смерті

W czasach II wojny światowej w okolicach Lublina, funkcjonował niemiecki obóz koncentracyjny Majdanek. Dzisiaj można tu usłyszeć «Ojciec nasz» w języku ukraińskim.

Tutaj przywożono ludzi do ciężkiej pracy. Osoby, które nie miały siły pracować, zatrudniano w specjalnych komorach, a z ich włosów robiono tkaninę, ciała palono, a prochy sprzedawano ich krewnym albo mieszano z gnojem i na tych «nawozach» hodowano kapustę...

Według danych oficjalnych, przez Majdanek przeszło około 300 000 więźniów z 26 krajów, w tym: Żydzi, Polacy, Ukraińcy, Rosjanie i Białorusini – głównie jeńcy radzieccy. Historycy szacują, że w obozie zginęło 80 000 osób.

Początkowo Niemcy zaprojektowali Majdanek na 50 000

byli połączone z dwiema stalowymi butlami ustawionymi w tak zwanym «pokoju SS». Przez okno Niemcy obserwowali proces zabijania. Więźniów uśmiercano także gazem «Cyklon B», który wydobyt się przez otwory w suficie. Ofiarami komór gazowych byli Żydzi, kobiety, dzieci, osoby starsze, chorzy i wycieńczeni mężczyźni różnych narodowości.

Codzienny jadłospis więźniów Majdanek

ŚNIADANIE
Napój z ziół – 0,5 l.

OBIAD
Zupa – 0,75 l.

KOLACJA
Chleb albo ziemniaki – 20 deka.
Kawa (z żółdździ i cykori) – 0,5 l.

P. S. Z taką dietą dorosli mężczyźni ważyli po 35-40 kg...

więźniów. Do początku 1942 roku obóz już mieścił pięć razy więcej jeńców. Wtedy Majdanek obejmował przestrzeń 270 ha. Były tutaj: 22 baraki przeznaczone dla kobiet i mężczyzn, 7 komór gazowych, dwie drewniane szubienice, krematorium i inne budynki – magazyny dla rzeczy i węgla, warsztaty, pralnie itp. Teren obozu był okrażony kolczastym drutem, a na wieżach stali strażnicy. Ucieczka z Majdanek była praktycznie niemożliwa.

Więźniowie pracowali po 16 godzin na dobę. Dzieci i chorzy, którzy nie mogli pracować, byli rozstrzelani. Ludzi na Majdanek dostarczano codziennie. Prowadzano ich do łaźni – jednych w celu sterylizacji, innych uśmiercano w sąsiadujących z łaźnią komorach gazowych. W większych komorach tlenek węgla wprowadzano za pośrednictwem rur metalowych, które

Naukowcy pisali, że w fabryce śmierci istniała «produkcja bezodpadowa»: z zabitych więźniów zdejmowano buty, ubranie, rzeczy wartościowe, prochy były używane jako nawozy albo sprzedawane krewnym, złote zęby wyrzynano i oddawano do Głównego Biura Gospodarczo-Administracyjnego SS. Włosy, których z Majdanek wywieziono około 750 kg, używano do produkcji tkanin we Wrocławiu.

Majdanek – świadectwo hitlerowskiego bestialstwa – jedyne muzeum w Europie, w którym nadal można zobaczyć oryginalne komory gazowe. Jego teren obejmuje 96 ha. W drewnianych barakach, gdzie znajdują się ekspozycje muzeum, można obejrzeć ubrania i rzeczy więźniów, naczynia, nawet dziecięce zabawki i karty do gry domowej roboty. Są tu też trzypiętrowe przyczepy, na których więźniowie spali, magazyn butów skórzanych pozostałych po umarłych: dziecięcych i dorosłych...

W jednym z baraków znajduje się nowa sala multimedialna, w której na wiklinowych kulach umieszczone są znicze. Do zwiedzających docierają głosy w różnych językach świata – są to głosy byłych więźniów, zamordowanych na Majdanek. Przemiana modlitwy w różnych językach... można usłyszeć też «Ojciec nasz» w języku

ukraińskim.... W mauzoleum pod kopułą jest usypana góra z prochów, wymieszanych z ziemią. I napis: «Nasze przeznaczenie dla Ciebie – ostrzeżenie».

Ania TET,
zdjęcia Wołodymyra CHOMYCHA

Na okolicy Lublina u chasi Drugoї світової війни функціонував німецький концтабір Майданек. Нині тут можна почути «Отче наш» українською мовою.

Сюди привозили людей на тяжкій роботі. Тих, що не надавалися на роботу, труїли газом у спеціальних камерах, з їхнього волосся робили тканину, тіла спалювали, а золу продавали родичам загиблих або змішували її із гноєм - і на такому "доброві" вирощували капусту...

Офіційні дані стверджують, що через Майданек пройшло близько 300 000 в'язнів із 26 держав, серед них багато євреїв, поляків, значну кількість також склали українці, росіяни і білоруси (головним чином, радянські військовополонені). Дослідники вважають, що у таборі було вбито 80 000 чоловік.

Спочатку німці запроєктували Майданек на 50 000 в'язнів. До початку 1942 року табір вже міг вмістити у п'ять разів більше полонених. Тоді Майданек займав площу 270 га. Тут було 22 чоловічі та жіночі бараки, 7 газових камер, дві дерев'яні шибениці, крематорій

та інші будівлі – склади для речей і вугілля, майстерні, пральні тощо. По периметру території оточував колючий дріт, на вишках були охоронці. Втекти з Майданека було практично неможливо.

В'язні тут працювали по 16 годин на добу. Дітей і хворих, які не могли працювати, розстрілювали. Людей до Майданека привозили щоденно. Їх відразу мили у душових – одних для стерилізації, інших готували до смерті, адже газові камери «ховалися» у лазнях, куди в'язнів загнали «помитися». У більшості камер монооксид вуглецю подавався через металічні труби, які були з'єднані з двома сталевими циліндрами, встановленими у, так званій, «кімнаті SS». Через вікно есеїсти спостерігали за процесом знищення. У менших камерах

ні речі, золу використовували як добриво або продавали родичам, виривали золоті зуби і відправляли

Щоденне меню в'язнів Майданека

СНІДАНОК
Відвар із зілля – 0,5 л.

ОБІД
Суп – 0,75 л.

ВЕЧЕРА
Хліб або картопля – 200 г.
Кави (з жолудів і цикорію) – 0,5 л.

P. S. Із таким раціоном дорослі чоловіки важили по 35-40 кг...

Розпорядок дня

5.00-6.00 – підйом; прибирання у бараках; сніданок; табірний збір-перевірка; формування робочих загонів.

6.00-18.00 – праця; обід; праця.

18.00-21.00 – вечеря; загальні табірні збори; вільний час.

21.00-5.00 – сон.

в'язнів також вбивали газом «Циклон Б», який подавали через отвір у стелі. У більшості жертвами газових камер були євреї (жінки, діти і старші люди). Також тут знищували хворих і виснажених чоловіків різних національностей.

Дослідники потім писали, що на цій фабриці смерті діяло «безвідходне виробництво»: у загиблих в'язнів забирали взуття, одяг, цін-

їх у Головний економічно-адміністративний офіс SS. Вивезли близько 750 кг, використовували для виробництва тканини у Вроцлаві.

Нині Майданек як свідок гітлерівських звірств – єдиний музей у Європі, в якому донині збереглися

оригінальні газові камери. Він займає 96 га. У дерев'яних бараках, де розміщено експонати музею, можна побачити одяг та речі в'язнів, посуд, навіть дитячі іграшки і саморобні гральні карти. Також тут є триповерхові нарі, на яких спали в'язні, склад шкіряного взуття померлих дитячого і дорослого...

Один із найбільш моторошних бараків – нова мультимедійна кімната, в якій у кулках з лози були розміщені свічки. Тут до присутніх промовля-

ють мовами різних народів світу люди, котрі загинули у Майданеку під час Другої світової війни. Лунують молитви різними мовами... Тут можна почути й «Отче наш» українською... У Мавзолеї під куполом наспіна гора праху, перемішаного із землею. І напис: «Наша доля для вас – пересторога».

Ania TET,
фото Володимира ХОМИЧА

Будоваць здrowsze społeczeństwo Будувати здоровіше суспільство

Дзisiaj го́сцием „Монитора Волинського” jest Inessa Filippowa Prezes Wołyn OMEP – організації zajmującej się innowacjami w edukacji od przedszkola do szkoły wyższej, docent Uniwersytetu Wschodnioeuropejskiego im. Łesi Ukrainki, kurator Euroklubu Świat.

– Słyszałem, że byliście Państwo niedawno w Sejmie RP.

– W kwietniu w Warszawie odbył się Kongres Europejski poświęcony pamięci Janusza Korczaka. Dewiza kongresu: „Szacunek dla dziecka”. Było to zebranie członków OMEP-u z całej Europy od Ukrainy, Białorusi, Rosji do Szwecji, Wielkiej Brytanii. Udział w nim wzięli przedstawiciele ponad 20 krajów. W Sejmie odbyło się przyjęcie dla uczestników OMEP-u. Opowiadaliśmy o działalności Wołyńskiego OMEP-u, który został założony w 2009 roku w Łucku. Współpracujemy także z Polskim Komitetem OMEP.

– Gdzie znajduje się główne siedziba OMEP-u?

– Główna siedziba w Europie jest w Pradze, a światowa – w Szwecji.

– Czym się zajmuje Wołyński OMEP?

– Zajmujemy się bezpieczeństwem, prawami, ekonomiczną i ekologiczną edukacją dziecka. Realizujemy programy edukacyjne «Doradztwo rodzinne i skuteczne rodzicielstwo», «Multikulturowa edukacja przedszkolaka». Zapoczątkowaliśmy akcję „Przyszłość dzieci bez GMO”, „Kraina dzieci bez granic” dla dzieci, a także dla rodziców i pedagogów „Szkoła Tolerancji”.

– Jakimi Panim zdaniem jest największe zagrożenie dziecka w społeczeństwie ukraińskim?

– Ekologia, styl wycho-

wania i sposób traktowania dzieci przez rodziców, łamanie praw dziecka. Dziecko nie zawsze może coś powiedzieć, ale przeprowadzaliśmy badania i zobaczyliśmy, że obecnie w rodzinach jest popularny autorytarny lub niedbały styl wychowania.

– Ukraina jeszcze się rozwija w dwóch płaszczyznach – współczesnej i postsowieckiej, bo pokolenie uformowane za czasów sowieckich przekazuje swoją wiedzę i swoją mentalność dzieciom.

– Podejście w naszych rodzinach jest zazwyczaj autorytarne. Przy tym, że to nie odpowiada kulturze ukraińskiej. Ukraińcy to raczej indywidualiści, właściwa im empatia, czyli zrozumienie. Autorytarność to pozostałość z czasów państwa komunistycznego.

– Na czym polega europejski sposób traktowania dziecka?

– To jest styl demokratyczny, co nie oznacza, że na wszystko pozwalamy. Człowiek od małego dziecka powinien być odpowiedzialny za swoje zachowanie i musi umieć współpracować w grupie. Przy czym nie tylko z całą grupą, ale też z każdym w grupie – z tym, kto się podoba, i z tym, kto się nie podoba. Na tym polega tolerancja.

– Czyli jest to droga przez pielęgnowanie osobowości każdego dziecka do zbiorowej osobowości społeczeństwa...

–...i do odpowiedzialności. Dziecko musi nauczyć się samodzielnie dokonywać wyboru, planować.

– Nie niszczymy w taki sposób instytucji rodziny? Skąd to dziecko musi czerpać wzory? Może najpierw trzeba pracować nad rodzicami, a później nad dzieckiem.

– Nie jedno seminarium poświęciliśmy kształtowaniu stosownej opieki rodzicielskiej, kształtowaniu rodziców, którzy sami są zadowoleni z tego, co mają w życiu, żeby nie było akumulacji u rodziców negatywnych emocji, negatywnego myślenia, stereotypów i uprzedzeń, które przekazywane byłyby dziecku.

– To znaczy, że chodzi tu nie tylko o dziecko. Dbacie o psychiczne zdrowie i higienę mentalną również rodziców. Czyli pełnicie podwójną rolę. Czy to nie jest ciężkie zadanie?

– Ciężkie, ale Wspólnota Europejska pomaga we wdrażaniu w życie różnych projektów, które są dzisiaj aktualne w Szwecji, Czechach, Wielkiej Brytanii czy Holandii. Zwłaszcza w Holandii ukształtował się system daltoński, czyli indywidualistyczne podejście do dzieci. System ten rozwija się obecnie w Polsce. Uczestniczyliśmy już w konferencji na ten temat. Teraz zapraszają nas, żebyśmy zobaczyli, jak to działa w praktyce. Zobaczyliśmy, że to pracuje. I dobrze pracuje. Społeczeństwo polskie jest o wiele zdrowsze.

– Czyli można powiedzieć, że organizacja, którą Pani reprezentuje, pomaga Ukraincom budować zdrowe społeczeństwo.

– Tak. Mamy nadzieję, że pierwsze kroki, które zrobiliśmy w ostatnich trzech latach, są skuteczne. Dyrektorki dziecięcych łuckich przedszkoli zobaczyły, jak działa taki system wychowania w Niemczech, Czechach i w Polsce. Jesteśmy wdzienkami Konsulatu Generalnego RP w Łucku, że pomagają nam w realizacji tych wyjazdów. Zdobywamy nowe doświadczenia, w inny sposób patrzymy na sytuację i wdrażamy te systemy w życie.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

Сьгоднім гостем «Волинського Монітора» є Інесса Філіппова – голова Волинь «ОМЕР», яка займається інноваціями в системі освіти: від дошкільних закладів до вищої школи. Вона є доцентом Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки, куратором Євроклубу «Світ».

– Чув, що Ви перебували нещодавно в Сеймі РП.

– У квітні в Варшаві відбувся Європейський конгрес, присвячений пам'яті Януша Корчака. Девіз конгресу: „Повага до дитини”. Це було зібрання організації «ОМЕР» із усієї Європи: від України, Білорусі, Росії – до Швеції та Великобританії. Участь у ньому взяли представники з понад 20 країн. У Сеймі відбувся прийом учасників «ОМЕР». Розповідали про діяльність Волинської організації ОМЕР, яка була заснована у 2009 році в Луцьку. Також співпрацюємо з Польським комітетом «ОМЕР».

– Де знаходиться головний офіс «ОМЕР»?

– Головний офіс в Європі знаходиться у Празі, а світовий офіс – у Швеції.

– Чим займається Волинський «ОМЕР»?

– Займаємося безпекою, правами, економічною та екологічною освітою дитини. Проводимо освітні програми «Сімейне консультування та успішне батьківство», «Мультикультурна освіта дошкільника». Започаткували акцію «Майбутнє дітей без GMO», «Крайна дітей без кордонів» для дітей, а також для батьків та педагогів „Школи толерантності”.

– Які, на Вашу думку, найбільші загрози дітям в українському суспільстві?

– Екологія, стиль виховання і спосіб трактування дітей батьками, ламання прав дітей. Дитина не завжди може щось сказати, але ми проводили дослідження і побачили, що інші в сім'ях популярні є авторитарний стиль або недбайливе виховання.

– Україна ще розвивається у двох площинах – сучасній і пострадянській, оскільки покоління, сформоване за радянських часів, передає свої знання і свою ментальність дітям.

– Підхід у наших родинах, зазвичай, є авторитарним. При тому, що це не відповідає українській культурі. Українці, швидше, індивідуалісти, їм притаманна ем-

патія, тобто розуміння. Авторитарність – це залишки комуністичних часів.

– На чому полягає європейський спосіб трактування дитини?

– Це демократичний стиль, що не значить, що все дозволяємо. Людина з малого віку повинна бути відповідальною за свою поведінку і мусить вміти співпрацювати у групі. Причому не лише з цілою групою, а також із кожним із групи – з тим, хто подобається і з тим, хто не подобається. На цьому полягає толерантність.

– Тобто це дорога виховання особистості кожної дитини як збірної особистості суспільства...

–...відповідальною особистості. Дитина повинна навчитися самотійно робити вибір, планувати.

– Чи не змушуємо таким чином інституції родини? Звідки дитина черпає зразки? Найперше, треба працювати над батьками, а пізніше – над дитиною.

– Не один семінар присвятили формуванню відповідної батьківської опіки, формуванню батьків, котрі самі є задоволеними з того, що мають у житті, щоб у батьків не було акумуляції негативних емоцій, негативного мислення, стереотипів та упереджень, які передалися б дітям.

– Це означає, що ідеться не лише про дитину. Дбаєте про психічне здоров'я

і ментальну гігієну також батьків. Тобто виконуете подвійну роль. Чи це не важке завдання?

– Важке, але Європейська Спільнота допомагає впроваджувати у життя різні проекти, які сьогодні актуальні в Швеції, Чехії, Великобританії чи Голландії. Особливо в Голландії формувалася дальтонська система, тобто індивідуалістичний підхід до дітей. Така система нині розвивається у Польщі. Ми вже брали участь у конференції на цю тему. Зараз нас запрошу-

ють, щоб побачили як це діє на практиці. Побачили, що це працює. І добре працює. Польське суспільство є набагато здоровішим.

– Тобто можна сказати, що організація, яку Ви презентуєте, допомагає українцям будувати здоровіше суспільство.

– Так. Маємо надію, що перші кроки, які зробили упродовж останніх років, є результативними. Директриси десяти луцьких дошкільних закладів побачили як діє така система виховання у Німеччині, Чехії та Польщі. Ми вдячні Генеральному консульству РП у Луцьку за допомогу в реалізації таких виїздів. Здобуємо новий досвід, іншим способом дивимося на ситуацію і впроваджуємо ці системи у життя.

Розмовляв Валентин ВАКОПЮК

Прочитай сам – дай прочитати другому!

Світова практика bookcrossingu, czyli uwalniania od przeczytanych książek, przyszła już do Łucka. To globalne zjawisko polega na tym, że po przeczytaniu książki można ją zostawić w miejscu publicznym, na przykład w parku, kawiarni, pociągu, metrze. Żeby inny człowiek znalazł książkę i też

prze czytał. Pomaga w tym procesie Internet – istnieją strony internetowe, na których można zamówić potrzebne książki i poinformować tam o swoich, które już są przeczytane.

W Łucku w bibliotece Uniwersytetu Wschodnioeuropejskiego im. Łesi Ukrainki przy ulicy Wyn-

nyczenki 30a została otwarta strefa bookcrossingu. Od 25 września tu w holu na pierwszym piętrze na specjalnej półce można zostawić przeczytane książki i wziąć te, które chce się przeczytać.

MW

Прочитав сам – дай прочитати іншому!

Загальносвіттова практика букскросингу, себто звільнення від прочитаних книг, дійшла і до Луцька. Суть глобального явища полягає у тому, що після прочитання книги, її можна лишити в громадському місці, наприклад, парку, кав'ярні, потязі, метро. Щоб інша людина знайшла книгу і теж прочитала. Стеження за такими книгами

проводиться за допомогою Інтернету. По всьому світу існують сайти, де можна залишити замовлення на потрібні книги і виставляти там свої, які вже прочитані.

У Луцьку в бібліотеці Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки, що на вул. Винниченка, 30а, відкрилася своя

зона букскросингу. Від 25 вересня у холі, що на другому поверсі, на «вільній полиці» можна залишити прочитані книги і брати для прочитання ті, які хочеться прочитати.

ВМ

Lubomelskiej parafii katolickiej – 600 lat

Любомльській католицькій парафії – 600 років

Кościół Rzymskokatolicki w Lubomlu to jeden z najstarszych kościołów na Ukrainie. Kiedyś był skazany na ruinę. Obecnie obchodzi poważny jubileusz.

Kościół pw. Świętej Trójcy to najstarsza świątynia rzymskokatolicka diecezji łuckiej i jeden z najstarszych kościołów Ukrainy, które przetrwały do naszych czasów. Zbudował go jeszcze w 1412 roku król Władysław II Jagiełło. Najcenniejszym sanktuarium kościoła był cudowny obraz Matki Bożej Lubomelskiej (pierwsza wzmianka o nim należy do połowy XVIII wieku), przed którym składali swoje modlitwy parafianie z okolic Lubomla i całego Wołynia.

Kiedyś parafia była bardzo liczna. W 1908 roku do niej należało ponad 5000 parafian. Jednakże, dwie wojny światowe, konflikt polsko-ukraiński z lat 1943-44 i bezczelna polityka przeciw katolikom ze strony władz sowieckich spowodowały, że w 1945 roku parafia praktycznie została zniszczona. Świątynię władze odebrały jakoby dla naprawy i zamienili ją w magazyn soli. Również został zniszczony cmentarz. Ostatni proboszcz parafii Stefan Jastrzębski, wyjeżdżając z garstką parafian, uratował obraz Matki Boskiej i przewiózł go do Polski. Przez prawie pół wieku świątynia, która m.in. jest zabytkiem architektonicznym, stopniowo ulegała zniszczeniu i była skazana na zagładę...

Ale Bóg w swoim miłosierdziu dokonał cudu: w 1992 roku kościół przywrócono wspólnocie polskiej, a już 27 sierpnia 1996 roku wróciło też jego główne sanktuarium – w tym dniu odbyła się uroczysta intronizacja kopii cudownego obrazu Matki Bożej Lubomelskiej. Stopniowo lokalni katolicy odbudowali swoją świątynię, naprawili plebanię, która teraz mieści się w dzwonnicy XVIII wieku. Obecnie życie parafii stopniowo się odnawia, jednak rani zadane naszemu kościołowi są głębokie i będą się goiły jeszcze przez dłuższy czas.

22 września 2012 roku w Lubomlu obchodzono 600-lecie kościoła. Uroczystą liturgię odprawił administrator apostolski diecezji łuckiej, biskup Stanisław Szzyrkorađiuk. Nie-duży kościół był wypełniony nie tylko przez osoby duchowne, parafian diecezji łuckiej, lecz też przez licznych gości zza granicy. Na ziemię ojczystą swoich rodziców uczcił Matkę Bożą Lubomelską przybyli pielgrzymi z okolic Chelma, Hrubieszowa i z dalekiego Pomorza – tak porzucił los byłych mieszkańców Lubomelszczyzny. Parafianie z miejscowości Przystawa wnieśli przed świątynią pamiątkowy krzyż poświęcony przez biskupa Stanisława Szzyrkorađiuka. Chór tej parafii również stał się ozdobą mszy świętej. W swoim kazaniu ksiądz biskup Stanisław opowiadał o trudnych dla tych terenów czasach, które dzięki Bogu, już minęły i o odrodzeniu Kościoła. Pod koniec kazania wyraził on wdzięczność i szacunek wobec bohaterkiej wierności księży i świeckich, którzy mimo wszelkich przesładowań potrafili zachować wiarę.

Po mszy była Adoracja Najświętszego Sakramentu, a później skromny tradycyjny poczęstunek. Pielgrzymom jeszcze przez dłuższy czas nie chciało się pozostawiać dziedzina kościelnego: oni rozmawiali z księdzem biskupem Stanisławem, lubomelskim proboszczem Waleńtem Rollingierem i jego parafianami. W uroczystości brali udział przedstawiciele władz lokalnych i prawosławne duchowieństwo ze swoimi parafianami, którzy rozdziłili radość swoich braci w wierze. Należy zwrócić uwagę

na to, że pracownicy Muzeum Krainoznawczego w Lubomlu specjalnie dla gości uprzejmie zorganizowali bezpłatną wycieczkę. Potem goście modlili się na starym cmentarzu, gdzie zostali pochowani ich przodkowie.

I na koniec jeszcze jedna uwaga. W obchodach rocznicy świątyni uczestniczyli korespondenci polskich mediów, zwłaszcza pracownicy kanału telewizyjnego TV Polonia (Lublin), a od strony mediów ukraińskich – żadnego zainteresowania. Powstaje pytanie: dlaczego jesteśmy tacy obojętni dla swojej historii? Przecież nie da się wybudować przyszłość bez oparcia o przeszłość...

Anatolij OLICH

Римсько-католицький храм у Любомлі, один із найдавніших костелів в Україні, колись був приречений на руїну. Нині він святкує поважний ювілей.

Костел Пресвятої Трійці – найдавніший римсько-католицький храм Луцької дієцезії і один із найдревніших костелів України, які збереглися до нашого часу. Спорудив його ще у 1412 р. король Владислав II Ягайло. Головною святинією костелу була чудотворна ікона Матері Божої Любомльської (перша згадка про неї відноситься до середини XVIII ст.), до якої зі своїми молитвами приходили вірні з околиць Любомля та всієї Волини.

Проте Бог у своєму милосерді вчинив чудо: у 1992 році костел повернули католицькій громаді, а вже 27 серпня 1996 р. повернулася його головна святиня – цього дня відбулася урочиста інtronizacja kopii чудотворного образу Матері Божої Любомльської. Поступово місцеві католики відбудували свій храм, зробили ремонт плебанії, яка зараз міститься у дзвіниці XVII століття. Зараз життя парафії поступово відновлюється, проте рани, завдані нашої Церкві, надто глибокі і гоїтися будуть ще довго.

22 вересня 2012 року у Любомльському костелі святкували 600-ліття храму. Святкову літургію очолив апостольський адміністратор Луцької дієцезії єпископ Станіслав Широкораđок. Невеликий костел заповнили не тільки духовенство та вірні з Луцької дієцезії, а й численні гості з-за кордону. На рідну землю своїх батьків поклонитися святий Богородиці Любомльській прибули паломники з Холмищини, Грубешівщини та з далекого Помorza – так розкидала доля колишніх мешканців Любомльщини. Вірні з парафії Пшистава встановили перед храмом привезений ними пам'ятний хрест, який освятив владика Станіслав Широкораđок. Хор цієї парафії також оздобив співом святу Месу. У своїй проповіді владика Станіслав говорив про важкі для цих теренів часи, які, дякувати Богові, уже минулися, та про відродження Церкви. Проповідь завершилася словами вдячності і пошанування героїчної вірності священників та мирян, котрі, попри усілякі переслідування, зберегли віру.

Після меси була адорація Пресвятого Таїнства, а потім скромне традиційне чащування. Паломники ще довго не хотіли покидати подвір'я храму: вони спілкувалися з єпископом Станіславом, любомльським настоятелем Валентином Роллінгером і його парafіанами. Також на свято прийшли представники місцевої влади та православне духовенство зі своїми вірянами, які розділили радість своїх братів у вірі. Варто відзначити той факт, що працівники Любомльського краєзнавчого музею спеціально для гостей люб'язно організували безкоштовну екскурсію. Потім гості помолілися на старому кладовищі, де поховані їхні предки.

I на завершення ще одна ремарка. На святкування ювілею храму приїхали кorespondenti ЗМІ з Польщі, зокрема телевізійники з «TV Polonia» (Люблін), а от з боку українських мас-медіа – жодної зацікавленості. Постає питання: чому ми такі байдужі до своєї історії? Адже неможливо збудувати майбутнє, не спираючись на минуле...

Anatolij OLICH

Імена

Jurij Zawgorodnij wraca do nas ze swoimi poezijami

We wrześniu na Lwowskim Forum Wydawców odbyła się prezentacja nowej książki Jurija Zawgorodniego „My wodily kozu”. Samego autora jednak na niej już zabrakło. Dobry przyjaciel naszego pisma odszedł do wieczności 30 sierpnia 2012 roku.

Przyjemny i życzliwy człowiek, utalentowany poeta, pisarz, tłumacz – wyróżniał się wyjątkową inteligencją i wrażliwością literacką.

W nowej książce Jurija Zawgorodniego pojawiły się wiersze z ostatnich lat, które nie ukazywały w poprzednich jego zbiorach. Niektóre z nich już zostały opublikowane w prasie i pozytywnie odebra-

ne przez czytelników. Poezja nacechowana jest bolesnymi wspomnieniami o pobratymcach, którzy przedwcześnie odeszli do wieczności, opowieściami o tragicznych stronach naszej historii, a także rozważaniami o przeznaczeniu i sensie ludzkiego życia.

Na szczególną uwagę zasługują tłumaczenia Jurija Zawgorodniego z języków azer-

bejdziańskiego, białoruskiego, łotewskiego i macedońskiego. Autor przetłumaczył także wiersze poetów polskich: Andrzeja Bartynskiego, Kazimierza Burnata, Andrzeja Grabowskiego, Kazimierza Iwosce, Iwony Pinno i Romualda Mieczkowskiego.

Wiktor JARUCZYK

Юрій Завгородній повертається до нас із поезіями

На вересневому львівському книжковому ярмарку відбулася презентація найновішої книги Юрія Завгороднього «Ми водили козу». Проте самого автора на ній не було, адже добрий приятель нашого видання відійшов у вічність 30 серпня.

Приємна і доброзичлива людина, талановитий поет, прозаїк, перекладач завжди вирізнявся унікальним інтелектом і тонко відчував кожне слово.

Основу нової книжки Юрія Завгороднього склали вірші останніх років, що не увійшли до попередніх збірок. Деякі з них уже були

опубліковані в періодиці і їх схвально сприйняли читачі. Поетичні рядки наповнені болючими спогадами про побратимів, котрі передчасно відійшли у вічність, про трагічні сторінки нашої історії, а також роздумами про призначення людини.

Цікавими вийшли ліричні переклади Юрія Завго-

роднього із азербайджанської, білоруської, латиської, литовської і македонської мов. Особлива роль приділена переспівам із польської мови. Автор переклав вірші Андрея Бартинського, Казімежа Бурната, Андрея Грабовського, Казімежа Івосце, Івони Пінно, Ромуальда Мечковського.

Віктор ЯРУЧИК

Польська преса про Схід Polska prasa o Wschodzie

Rosja nie wypuści przyjaciela Chodorkowskiego z więzienia

Platon Lebediew, блискі співпрацівник byłego szefa koncernu Jukos Michaiła Chodorkowskiego, skazany wraz z nim na lata łagru, nie wyjdzie wiosną przyszłego roku na wolność.

Dzisiejsza decyzja sądu okręgowego w Archangielsku to pokłosie apelacji prokuratury, która odwołała się od sierpniowego wyroku sądu rejonowego miasta Wielsk. Obniżył on z 13 do 9 lat i ośmiu miesięcy wyrok, który Lebediew odsiadyuje w kolonii karnej pod Archangielskiem.

Czas odbywania kary Lebediewa liczy się od dnia aresztowania przedsiębiorcy w połowie 2003 r. Po obniżeniu wyroku mógłby wyjść na wolność w marcu przyszłego roku.

Lebediew był jednym z głównych akcjonariuszy zlikwidowanego przez Kreml koncernu naftowego Jukos i prawą ręką kierującego tym koncernem Michaiła Chodorkowskiego. Obaj przedsiębiorcy zostali aresztowani w 2003 r. pod zarzutem nieprawidłowości podczas prywatyzacji jednej z rosyjskich firm chemicznych. W 2005 r. Lebediew i Chodorkowski zostali za to skazani na 8 lat więzienia w kolonii karnej.

Rozprawa z głównymi menedżerami Jukosu wywołała liczne protesty na świecie. Wielu obserwatorów oceniało, że Chodorkowski został skazany z politycznych powodów, bo krytykował politykę Władimira Putina, wskazywał na korupcję wśród biznesmenów z otoczenia prezydenta Rosji i miał duże ambicje polityczne. Sam Putin nie kryje, że uważa Chodorkowskiego za osobistego wroga.

Gazeta Wyborcza, 21 września 2012 roku

Росія не випустить друга Ходорковського із в'язниці

Платон Лебедев, близький співпрацівник колишнього керівника «Юкос» Михайла Ходорковського, засуджений разом із ним на багато років ув'язнення, не вийде навесні майбутнього року на волю.

Таке рішення окружного суду в Архангельську – результат апеляції прокуратури, яка звернулася до серпневого виroku районного суду міста Вельськ. Він знизив термін ув'язнення із 13 до 9,5 років, який Лебедев відбуває в колонії під Архангельськом.

Час відбування покарання Лебедева рахується від дня арешту підприємця у середині 2003 р. Після зменшення виroku, він міг би вийти на волю у березні майбутнього року.

Лебедев був одним із головних акціонерів ліквідованого Кремлем концерну Михайла Ходорковського. Обидва підприємці були заарештовані у 2003 р. після звинувачення в неправої приватизації однієї з російських хімічних фірм. У 2005 р. Лебедев і Ходорковський були засуджені на 8 років у в'язниці.

Розправа над головними менеджерами «Юкосу» викликала численні протести у світі. Багато спостерігачів відзначило, що Ходорковський був засуджений з політичних причин, оскільки критикував політику Владimіра Путіна, вказував на корупцію серед бізнесменів з оточення Президента Росії і мав політичні амбіції. Сам Путин не приховує, що вважає Ходорковського особистим ворогом.

Gazeta Wyborcza, 21 вересня 2012 року

Коліній день демонстрацій проти катування в'язнів

Тисяці осіб учасницями в демонстраціях в кафеї Грузії, домгагаючи себе поставити перед судом найважливіших політиків замешаних в скандалі з знечанієм себе над в'язнями в закладіє карнім в столиці.

Протести вийоало показане в телевизій награніє, завіраюєє сцену знечанія себе стражніків над в'язнями в закладіє карнім в Тбілісі.

Демонстранці домгагали себе, бы перед судом стану министр справ вевнутрішних Бахо Ачалаїа ораз його брат, былі вісміністер оборони.

Демонстрація одбула себе таке під в'язнієм в мієсціє Руставі, на полуноіюім вшходзіє країю.

Презыдент Міхал Саакашвілі обавія себе, же скандал з знечанієм себе над в'язнями може зашкідити його партії в прызначеніях на 1 паўдзієрніка вьборач парламентарных.

www.gazeta.pl, 21 września 2012 roku

Черговий день демонстрацій проти тортур над в'язнями

Тисячі людей брали участь у демонстраціях по всій Грузії, вимагаючи, щоб перед судом поставили найважливіших політиків, замешаних у скандалі про знущання над в'язнями у столичній колонії. Протести викликали показани по телебаченню записи, на яких були сцени знущання наглядачів над в'язнями в колонії у Тбілісі.

Демонстранти домгагали себе, щоб перед судом поставили міністр внутрішніх справ Бахо Ахалаїа і його брат, колишній заступник міністра оборони.

Демонстрація пройшла також під в'язницею у місті Руставі, на південному сході країни.

Президент Міхал Саакашвілі побоюється, що скандал зі знущаннями над в'язнями може зашкодити його партії в призначеннях на 1 жовтня парламентських виборів.

www.gazeta.pl, 21 вересня 2012 року

Zatrzymanym cudzoziemcom nakazano wyjechać z Białorusi

Sześciorgo obywatelom państw UE i USA, zatrzymanym podczas seminarium przedwyborczego w Mohylewie, na wschodzie Białorusi, polecono opuścić kraj do końca dnia - poinformowało Radio Swaboda.

Przedstawiciele organizacji młodzieżowych z Austrii, Niemiec, Holandii i Stanów Zjednoczonych na seminarium poświęconym niedzielnym wyborom do niższej izby białoruskiego parlamentu, Izby Reprezentantów i wszczęto przeciwko nim sprawy administracyjne.

Zgodnie z decyzją Wydziału ds. Obywatelstwa i Migracji mają wyjechać z kraju do północy w nocy ze środy na czwartek w ubiegłym tygodniu. Wydział podkreśla, że nie jest to deportacja, tylko skrócenie pobytu. Cudzoziemcom zarzucono, że rzeczywisty cel ich wizyty nie odpowiadał temu, jaki podali ubiegając się o wizę.

W seminarium, na którym doszło do zatrzymań, uczestniczyli działacze białoruskich organizacji pozarządowych.

Polska Agencja Prasowa, 19 września 2012 roku

Zatrimanim іноземцям наказано вийхати із Білорусі

«Шістьом громадянам країн ЄС та США, затриманим під час передвибірчого семінару в Могілівь, на сході Білорусі, наказано залишити країну до кінця дня», - інформувало «Radio Swaboda».

Представники молодіжних організацій із Австрії, Голландії та США були затримані на семінарі, присвяченому недільним виборам до нижньої палати білоруського парламенту і проти них були відкриті адміністративні справи.

Згідно із рішенням відділу у справах громадянства і міграції, вони мали вийхати в ніч із середи на четвер минулого тижня. Іноземців звинуватили в тому, що реальна мета їхнього перебування не відповідала меті подорожі, яку вони назвали, отримуючи візу.

У семінарі, на якому їх було затримано, брали участь білоруські діячі неурядових організацій.

Polska Agencja Prasowa, 19 вересня 2012 року

Польська преса про Україну Polska prasa o Ukrainie

Parlament za odpowiedzialnością karłą za oszczerstwo

Український парламент прийняв у першому читанні проект закону, який вводить відповідальність карну за осzczerstwo. Зданием опозycji документ вимierzony jest w przeciwników władz, a także dziennikarzy.

Jeśli ustawa wejdzie w życie, karą za oszczerstwo w mediach będzie: grzywna o równowartości 50-75 tysięcy euro, roboty publiczne, a nawet aresztowanie na okres od trzech do sześciu miesięcy.

Jeżeli do oszczerstwa dojdzie oskarżenie kogoś o dokonanie ciężkiego przestępstwa, kara grzywny może wzrosnąć nawet do równowartości 125 tys. euro, a kara pozbawienia wolności może wynieść trzy lata. W przypadku, gdy oszczerstwo wywoła u osoby poszkodowanej uszczerbek na zdrowiu, winowajca może pójść na pięć lat do więzienia.

W głosowaniu projekt odpowiednich zmian w prawie poparli deputowani Partii Regionów prezydenta Wiktora Janukowycza, oraz ich koalicyjni partnerzy: komuniści i Blok przewodniczącego parlamentu Wołodymyra Łytвина. Опозycja заповієдіала, że nie dopuści do przyjęcia ustawy.

Gazeta Wyborcza, 18 września 2012 roku

Парламент підтримав кримінальну відповідальність за наклеп

Український парламент прийняв у першому читанні проект закону, який вводить кримінальну відповідальність за наклеп. На думку опозycji, документ спрямований проти опонентів влади і журналістів.

Якщо закон уїде в життя, то покарання за наклеп для працівників медіа буде: штраф, рівноцінний 50-75 тисячам євро, громадські роботи і навіть арешт на період від трьох до шести місяців.

Якщо у наклепі йтиметься про скоєння важкого злочину, то штраф може вирости навіть до 125 тис. євро, а покарання позбавлення волі становитиме три роки. У випадку, якщо наклеп призведе у постраждалої сторони до погіршення здоров'я, то винуватець може отримати п'ять років ув'язнення.

Під час голосування проект змін до законодавства підтримали депутати Партії регіонів президента Віктора Януковича, а також коаліційні партнери: комуністи і блок Голови парламенту Володимира Литвина. Опозycja пообієдала, що не допустить до ухвалення закону.

Gazeta Wyborcza, 18 вересня 2012 року

Komorowski: Na tę chwilę musieliśmy czekać długo

W Kijowie-Bykowni na Ukrainie odbyła się uroczystość otwarcia i poświęcenia Polskiego Cmentarza Wojennego, upamiętniającego 3435 ofiar zbrodni katyńskiej. W ceremonii wzięli udział prezydenci Polski i Ukrainy - Bronisław Komorowski i Wiktor Janukowycz.

- Na tę chwilę musieliśmy czekać długo, wierząc gorąco, że musi nadejść - powiedział prezydent Bronisław Komorowski podczas uroczystości otwarcia Polskiego Cmentarza Wojennego w Bykowni.

- Takie same sosny, taki sam las, fragment tej samej zbrodni, jaką czcimy i wspominamy w Katyniu. Trudno zatem oddać słowami to co my, Polacy, czujemy w tak wyjątkowym miejscu i tak wyjątkowej chwili - mówił dalej Komorowski.

Jak mówił, towarzyszyły nam oczekiwania, emocje, na które składała się rozpacz, ale i pragnienie ukarania sprawców mordu, marzenie o sprawiedliwości i lęk przed represjami za przeciwstawienie się katyńskiemu kłamstwu.

Prezydent podkreślił, że «na nie się zdały wysiłki pracującej na pełnych obrotach sowieckiej maszynierii kłamstwa» i nie przeszło do «także milczenie głuchych na prawdę o Katyniu polityków demokratycznego Zachodu».

Rzeczpospolita, 21 września 2012 roku

Коморовський: «На цей момент ми мусили чекати довго»

У Биківні, що на окраїні Києва (Україна), відбулися урочистості відкриття та освячення польського військового кладовища, що вшановує 3435 жертв катинської трагедії. У церемонії взяли участь президенти Польщі та України – Броніслав Коморовський та Віктор Янукович.

- На цей момент ми мусили чекати довго, ширю віраючи, що він повинен наступити, - сказав президент Броніслав Коморовський під час урочистості з нагоди відкриття польського військового кладовища у Биківні.

- Такі ж сосни, такий самий ліс, фрагмент того злочину, який згадуємо із Катиня. Важко передати словами те, що ми, поляки, відчуваємо у винятковому місці і винятковий час, - продовжив Коморовський.

На його думку, нас супроводжували очікування, емоції, на які накладається розпач, але й прангення покарати винуватців вбивств, мрії про справедливість і боєзнь перед репресіями за протиставлення катинської брехні.

Президент підкреслив, що «ні до чоно не привели зусилля, працюючої на повну потужність радянської машини брехні», і не перешкодило «також мовчання глухих на правду про Катинь політиків демократичного Заходу».

Rzeczpospolita, 21 вересня 2012 року

W Kijowie odsłonięto pomnik Słowackiego

Podczas zakończonej w piątek oficjalnej wizyty prezydenta Polski Bronisława Komorowskiego na Ukrainie w Kijowie odsłonięto pomnik polskiego wieszca narodowego Juliusza Słowackiego. Poszukiwania miejsca dla monumentu trwały od 2009 roku.

Pomnik Słowackiego w Kijowie miał być ukraińską odpowiedzią na odsłonięty w 2002 r. pomnik ukraińskiego wieszca Tarasa Szewczenki w Warszawie.

Odsłonięcia monumentu dokonał minister kultury i dziedzictwa narodowego Polski Bogdan Zdrojewski. «Juliusz Słowacki nie ma szczęścia do pomników, w przeciwieństwie do Fryderyka Chopina, czy Adama Mickiewicza» - powiedział on.

Ideę upamiętnienia Słowackiego w Kijowie wysunęła strona ukraińska. Było to w 2002 roku, gdy w Warszawie stawiano pomnik Szewczenki. Wykonana przez polskiego rzeźbiarza Stanisława Radwańskiego figura Słowackiego przyjechała do Kijowa jeszcze w sierpniu 2009 roku.

Polska Agencja Prasowa, 21 września 2012 roku

У Києві відкрито пам'ятник Словацькому

Під час закінчення у п'ятницю офіційного візиту Президента Польщі Броніслава Коморовського в Україні, у Києві, було відкрито пам'ятник польського національного пророка Юліуша Словацького. Пошук місця для відкриття монументу тривав із 2009 року.

Пам'ятник Словацькому у Києві мав стати українською відповіддю на відкритий у 2002 році пам'ятник пророкові Тарасові Шевченку у Варшаві.

Відкриття пам'ятника здійснив міністр культури і національної спадщини Польщі Богдан Здрюєвський. «Юліуш Словацький не має щастя на пам'ятники, на відміну від Фредерика Шопена чи Адама Міцкевича», - підкреслив він.

Ідею вшанування пам'яті Словацького у Києві висунула українська сторона. Це сталося у 2002 році, коли у Варшаві встановили пам'ятник Шевченкові. Постамент польському письменнику Сłowackiego, який був привезений до Києва ще у серпні 2009 року, виготовив польський скульптор Станіслав Радванський.

Polska Agencja Prasowa, 21 вересня 2012 року

STREET ART I MUZYKA

СТРІТ-АРТ І МУЗИКА

В Кам'янці-Подільському в рамках фестивалю «Республіка» стіни будинків мешканців помалювали мalarze з України, Польщі, Білорусі і Іспанії.

У Кам'янці-Подільському у рамках фестивалю «Республіка» стіни житлових будинків розмалювали художники з України, Польщі, Білорусі та Іспанії.

Фестиваль сучасної sztuki ulicznej «Республіка» po raz pierwszy odbył się we wrześniu 2011 roku w Кам'янці-Подільському (обwód chmielnicki). Wówczas organizatorzy zadeklarowali, że nie jest ich celem zarabianie pieniędzy, lecz chcą zdemontować społeczeństwu, czym jest prawdziwa sztuka uliczna. Wszystkie środki pieniężne, uzyskane w trakcie sprzedaży biletów wstępu na muzyczną część festiwalu, organizatorzy wydali na przejazd, zakwaterowanie i wyżywienie malarzy z Ukrainy i innych krajów, a także na wynajęcie wyposażenia i na farbę. W zeszłym roku grafciarze pomalowali te budynki, które przeżywały w stanie awaryjnym albo miały nieestetyczny wygląd. Łączna powierzchnia tych malunków wyniosła 500 m kw.

Wiara w powodzenie i przyszłość tego niekomercyjnego projektu przyczyniła się do tego, że organizatorzy musieli zastanowić się nad skalą jego rozwoju. «Республіка-2012» zebrała w Starej Twierdzy około 7 tys. osób. W tym roku wśród headlinerów koncertu były takie gwiazdy, jak «Lapis Trubieckoj» (Białoruś), «Tabula Rasa», «Otorwald», «Orkiestra Cze», «Kozak System» (Ukraina) i in. Trzy dni festiwalu zebrały około 50 najlepszych zespołów i ponad 10 reprezentantów sztuki ulicznej z Ukrainy i innych krajów.

Jest to niekomercyjny festiwal sztuki. W oparciu o sztukę współczesną pragniemy odpowiednio ukształtować twórczość młodzieży. Stare piękne ściany zamieniamy w obrazy, zaniedbane budynki – w obiekty artystyczne, – mówią organizatorzy «Республіки». – Nasz cel – wypełnić ulicę sztuką plastyczną, muzyką, tańcami i wierszami. Chcemy zdemontować, że prawdziwa sztuka powstaje nie tylko w stolicy, ale także w prowincji, w małych miasteczkach.

Plastyczna część festiwalu zaczęła się jeszcze 10 dni przed rozpoczęciem części muzycznej. 10 września do Кам'янці-Подільського zaczęli przyjeżdżać malarze z Ukrainy, Polski,

Białorusi i Hiszpanii. W ciągu dwóch tygodni zajmowali się oni fasadami budynków. Organizatorzy festiwalu nie ograniczali artystom wyobraźni – ważne było tylko to, co było piękne i odpowiadało architekturze miasta.

Duet ukraińskich malarzy Kisłow-Korobkow przyjechał z Sewastopola i w ciągu tygodnia zajmował się dwoma obiektami.

Po raz pierwszy przyjechałem na «Республіку» i podziwiam taki pomysł. Podziwiam organizatorów, ponieważ na Ukrainie nie ma zbyt wysokim poziomie, – mówi Mychajło Korobkow. – Razem z Ołeksijem Kisłowym zajmowaliśmy się dwiema fasadami. Na pierwszej namalowali myrnarza Koszki – bohatera wojny krymskiej 1854-55, który urodził się tu, w Кам'янці-Подільському. Pracowaliśmy nad tym około tygodnia.

Drugą fasadą – fasadą szkoły plastycznej – grafciarze z Sewastopola zajmowali się wspólnie z malarzami z Charkowa.

Obraz zaproponował nam wykładowca z tej szkoły. Trochę zmieniliśmy go i namalowali balony powietrzne, – dodaje Mychajło Korobkow. Te graffiti będą długo służyć mieszkańcom miasta. Mimo że producent farby daje gwarancję 10 lat, przy odpowiednim podejściu będą one istniały nawet 50 lat.

W innej części Кам'янці-Подільського pracowali polscy reprezentanci sztuki ulicznej – Mateusz Łapski i Przemek Błejzik (Grupa Etam Crew), którzy współpracują od pięciu lat.

Przyjechałem z Łodzi. W Polsce street art jest popularny. Graffiti można zobaczyć w Lublinie, Łodzi, Gdańsku, Wrocławiu. W zeszłym roku w Łodzi pomalowano 8 ścian, – opowiedział «Monitorowi» 25-letni Mateusz Łapski.

Młody polski grafciarz dodaje, że w Polsce jest około 20 reprezentantów sztuki ulicznej i street art staje się coraz bardziej popularny.

Niektórzy malarze nawet na tym zarabiają. Wyjątkiem są chyba podobne niekomercyjne festiwale.

O znaczeniu graffiti, które znalazło się na fasadzie budynku mieszkalnego malarze nie opowiedzieli.

Niech każdy sam dla siebie zrozumie, co tu jest namalowane, – tajemniczo powiedział Mateusz. – Przecież każdy odbiera obraz na swój sposób.

Łącznie podczas «Республіки» pomalowano 2 km ścian. Obrazy mogą zobaczyć wszyscy chętni.

Organizatorzy mówią, że są zadowoleni z tegorocznego festiwalu. Obiecują, że w następnym roku będzie jeszcze lepiej. Być może «Республіка» zacznie wędrować. Jest już nawet propozycja od miasta Chmielnicki.

Ania TET, zdjęcia Wołodимира Чомича

Фестиваль сучасного вуличного мистецтва «Республіка» стартував у вересні 2011 році у містечку

Кам'янець-Подільський Хмельницької області. Тоді організатори заявили, що не мають на меті заробити грошей, а хочуть продемонструвати суспільству, що таке справжнє вуличне мистецтво. Усі кошти, отримані за продаж квитків на музичну частину фестивалю, організатори витратили на проїзд, проживання, харчування художників з України та закордоння, а також на оренду обладнання і фарбу. У минулому році вуличні райтери розмалювали ті будинки, які знаходяться в аварійному стані та неестетичному вигляді. Загальна площа малюнків становила 500 квадратних метрів.

Віра в успіх і перспективу цього некоммерційного проекту змусила організаторів задуматися над його масштабною і розвитком «Республіка 2012» збирала

у Старій Фортеці близько 7 тисяч осіб. У нинішньому році серед хедлайнерів концерту були такі імениті зірки, як «Ляпіс Трубецкой» (Білорусь), «Tabula Rasa», «Оторвальд», «Оркестер Че», «Kozak System» (Україна) та інші. Три фестивалні дні збирали близько 50 найкращих колективів і більше 10 райтерів з України та закордоння.

Це антикомерційний мистецький фестиваль. Використовуючи сучасне мистецтво, ми намагаємося скерувати креативність молоді у правильне русло. Старі потіракані стіни ми перетворюємо в картини, занедбані будівлі – в арт-об'єкти, – наголошують організатори «Республіки». – Наша мета – заповнити вулиці живописом, музикою, танцями та віршами. Ми хочемо продемонструвати, що справжній і якісний мистецький продукт створюється не лише у столиці, а також і у провінції, у невеличких містах.

Художня частина фестивалю розпочалася ще за 10 днів до початку музичної частини. А вже 10 вересня у Кам'янці-Подільський почали з'їжджати художники з України, Польщі, Білорусі та Іспанії. Упродовж двох тижнів вони працюва-

ли над фасадами будинків. Що цікаво, організатори фестивалю не обмежували митців у фантазії – головне, щоб було красиво і вписувалося в архітектуру міста.

Дует з українських художників Kisłow-Korobkow приїхали із Севастополя і тижень працювали над двома об'єктами. – Я вперше приїхав на фестиваль «Республіка» і здивований його ідеєю. Організатори – молодці, адже в Україні, на жаль, не розвинений стріт-арт на високому рівні, – каже художник Михайло Коробков. – З художником Олеськієм Кисловим ми працювали над двома фасадами. На першому ми зобразили моряка – героя Кримської війни 1854-55 р.р. матроса Кошкіна, який народився тут, у Кам'янці-Подільському. Працювали близько тижня.

Другий фасад райтери із Севастополя робили у співтворстві з харківськими художниками і розмалювали фасад художньої школи. – До речі, малюнок нам запропонував викладач цієї школи. Ми його трішки переробили і намалювали повітряні кулі, – додає Михайло Коробков. – Малюнки довго прослужать мешканцям міста. Хоча виробник фарби дає гарантію 10 років, але якщо все правильно зробити, то картини радують око і 50 років.

В іншому районі Кам'янці-Подільського працювали художники із Польщі – Матеуш Гапський та Пшемек Блейзик (команда «Etam Crew»), які разом працюють уже 5 років. – Я приїхав із Łodzi. У Польщі такий вид мистецтва як стріт-арт дуже розвинений. Малюнки художників на стінах можна побачити в Любліні, Łodzi, Іданську, Wrocławі. Минулого року у Łodzi було розмалювано 8 стін, – розповів «Волинському Монітору» 25-річний Матеуш Гапський.

Молодий польський райтер додає, що усього в країні близько 20 таких майстрів, однак шороку стріт-арт набуває все більшої популярності. Деякі митці за-

робляють на цьому кошти. Виключення лише – подібні фестивалі з антикомерційною метою. Про значення малюнка на фасаді житлового будинку «Etam Sew» не стали розповідати. – Нехай кожен для себе визначить, що тут намалювано, – загадково розповів Матеуш Гапський. – Адже кожен розуміє малюнок по-своєму. Усього під час другої «Республіки» було розмалювано 2 кілометри стін. Малюнки для огляду доступні усім бажаючим. Організатори кажуть, що цьогорічним фестивалем задоволені. Наступного року, обіцяють, буде ще краще. Можливо, «Республіка» почне мандрувати, адже уже є пропозиції від міста Хмельницький.

Ania TET, фото Воłodимира ХОМИЧА

Таńcz z nami! Танцюй з нами!

W każdą niedzielę wieczorem, na Placu Teatralnym w Łucku, mieszkańcy uczą się tańczyć i czerpią z tej nauki radość. 9 września rozpoczął się projekt artystyczny „Tańcz z nami!”. O szczegółach projektu „Monitor Wołyński” rozmawia z choreografem Olgą Laktionową.

Кожного недільного вечора на Театральному майдані Луцька жителів обласного центру вчать танцювати та отримувати від цього задоволення. 9 вересня тут стартував культурно-містечківський проект «Танцюй з нами!». Щоб дізнатися детальніше про це, «Волинський Монітор» вирішив поспілкуватися з хореографом заходу Ольгою Лактіоною.

- Olu, proszę powiedzieć, czym jest dla Ciebie taniec i od jak dawna pracujesz w tej branży?

- Taniec uprawiam od dawna. Od dawna także pragnę dzielić się swoimi umiejętnościami i pokazać ludziom, że zwykle poruszanie się w rytm muzyki, to satysfakcja dla duszy i ciała, a więc doskonałość siebie. W dodatku człowiek staje się bardziej pewny. Chciałam być taka. A jeżeli czegoś bardzo się chce, to realizujemy swoje marzenia.

- Jak to się stało, że powstał projekt „Tańcz z nami!”?

- Jestem uczestnikiem klubu wolontariuszy, który działa w Łucku przy niedawno otwartym Centrum Informacji Turystycznej. Jednym z pierwszych zadań, które otrzymałam po zapisaniu się do klubu, było sprzątnięcie lokalu przed otwarciem Centrum. Podczas mycia parapetów zaczęłam rozmawiać z pewną dziewczyną. Jak się okazało, była to Natalia Bunda – kierownik Działu Rozwoju Turystyki w Łuckiej Radzie Miejskiej. W trakcie rozmowy Natalia wspominała o tym, że niedawno była we Lwowie i widziała jak ludzie tańczyli na ulicy. Powiedziałam, że też chcę tak tańczyć. W ciągu 15 minut omówiliśmy wszystko. Natalia jest osobą otwartą i aktywną, dlatego od razu znalazłyśmy wspólny język. Gdyby nie ona, niczego by nie było!

- Na czym polega ten projekt taneczny?

- Ogólna koncepcja – uczyć ludzi tańczyć. Istnieje wiele szkół, gdzie ludzie mogą tańczyć profesjonalnie. Natomiast nie ma prawie takich miejsc dla dorosłych, którzy nie potrafią tańczyć i wstydzą się przełamać tę barierę. Nasz projekt jest realizowany w weekendy w centrum miasta. Wielu mieszkańców Łucka w tym czasie po prostu spaceruje, wtedy proponuję im: „Tańcz z nami!”. Wszystko opiera się na pozytywnych emocjach. Jeżeli człowiek zdecydował się na taniec w centrum miasta przed publicznością, to kompleks „Ja nie umiem tańczyć” automatycznie znika. Pokazując postawę i mam wielką satysfakcję, jeżeli ludzie razem tańczą. To wesołe i przyjemne zajęcie.

- Jaki ma być finał tego przedsięwzięcia?

- Na początku myśleliśmy, że do 30 października przygotujemy wspólny taniec. Widzę jednak, że to było zbyt ambitne zadanie. Przeprowadzamy taki eksperyment w Łucku po raz pierwszy. Myślę, że projekt jest zbyt powściągliwie odbierany przez mieszkańców miasta i widać, że jeszcze się trochę boją i wstydzą. Przeprowadziliśmy trzy zajęcia. Na drugim spotkaniu było już dwa razy więcej ludzi i trzy razy więcej entuzjazmu. Oczywiście ja też przeanalizowałam swoje błędy. Ludzie trochę luźniej się czuli. Myślę, że na następną niedzielę będzie jeszcze lepiej. Wszystko zależy od uczestników. Oczywiście będziemy się starali przygotować wspólny taniec. Ja nawet stroje już wymyślałam. Trzeba, żeby ludzie wsparli moją inicjatywę i wtedy wszystko się uda.

- Czy podczas każdego z takich spotkań, będziecie uczyli łuczan różnych tańców?

- W projekcie biorą udział chłopcy, dziewczyny i osoby starsze. To bardzo trudne wyzwanie, aby wszystkich połączyć wspólnym tańcem. Będzie uczyłam różnych tańców. Na dzień dzisiejszy, najbardziej spodobała się salsa. Bawili się ludzie w różnym wieku. Ja zawsze mówię: „Najważniejsza to przyjazna atmosfera. Naszym zadaniem jest

pokazanie czym on jest, że może stać źródłem prawdziwej radości, bo taniec to nie tylko wyuczone mechaniczne kroki.”

- Czy ludzie dziękują Ci za to, że uczysz ich tańczyć?

- Tak, podchodzą po każdym zajęciu. Najbardziej pamiętam starszą panią, która przyszła w pierwszą niedzielę. Ona przyjechała z Kiewa. Było mi bardzo przyjemnie. Proponowano nam udział małych dzieci, ale projekt jest skierowany do osób dorosłych. W Łucku jest wystarczająca liczba szkół tanecznych dla dzieci.

- Czy Łucka Rada Miejska aktywnie wspiera Twój projekt?

- Moje plany – ich inicjatywa. Rada Miejska zadbała o sprzęt techniczny i porozumiała się z Teatrem Dramatycznym o odpowiednie podłączenie. Nawet muzykę się nie przejmuję. Dają mi mikrofon do ręki i rób, co chcesz. Po prostu ogromna przestrzeń dla samorealizacji. W Radzie Miejskiej obiecano, że jeżeli obecny sprzęt techniczny nie będzie się nadawał, to są gotowi wynająć lepszy. Wspólne stanowisko władz miejskich i łuczan, realizowane jest w projekcie tanecznym. Ze swojej strony będę robiła wszystko, żeby nie stał się zjawiskiem jednorazowym. Ale wszystko zależy od mieszkańców miasta. Jeżeli będą mieć ochotę i entuzjazm, możemy nawet wziąć udział w „Majdan’s”!

Rozmawiała Oksana CYMBALUK

- Zagalna koncepcja – wчити людей танцювати. У нас багато шкіл, де люди можуть займатися танцями на професійному рівні, але майже немає таких, куди доросла людина, яка абсолютно не навчена, може прийти і вчитися. Все ж таки є страх, що ти свідомо ідеш до тих, хто уже вмie танцювати. А наш проект проводиться у центрі міста у вихідний день, багато лучан у цей час просто гуляють, а я до них – з пропозицією: «Танцюй з нами!». Тобто все відбувається на емоційному піднесенні. Якщо людина наважиться танцювати в центрі перед публікою – це все, комплекс «я не вмio танцювати» автоматично знімається. Я даю основні ази. І, звичайно, отримую дуже велике задоволення від того, що люди об’єднані і рухаються. Це дуже весело та приємно.

- Який кінцевий результат цієї заці?

- Першочергово ми думали, що 30 жовтня зробимо загальний номер. Однак, я вже побачила, що це дуже амбіційна заці. Все ж таки вперше таке проводимо в Луцьку і проект дуже стримано сприймається лучанами. Видно, що вони стоять і хочуть щось робити, але ще «тутенько». Вже тричі проводилися заняття. На другу зустріч прийшло удвічі більше людей і було втричі більше ентузіазму. Відповідно і я проаналізувала свої помилки. Люди більше освоїлися. Думаю, на наступну неділю буде ще краще. Усе залежить від лучан. Звичайно, будемо намагатися поставити загальний номер. Я навіть «костюми» придумала. Треба, щоб люди підтримали мою ініціативу, тоді все вийде.

- Під час кожної зустрічі ти вчитимеш лучан різних танців?

- Танцювати приходять дуже різні люди, їх усіх важко об’єднати одним танцем. Я пробуватиму різні танці. Найбільше мені сподобалася salsa. Цей танець сприйняли «на ура». Було багато хлопців, дівчат і старших жителів міста. Я завжди людям говорю: «Головне, щоб була дружня атмосфера. Наше завдання – не навчитися технічно танцювати і суворо відповідати правилам, а навчитись отримувати задоволення і зрозуміти, що таке танці».

- Люди тобі дякують за те, що ти їх навчаєш?

- Так, після кожного заняття підходять. Найбільше мені запам’яталася старша жінка, вона прийшла у першу неділю. Вона приїхала аж із Ківерця. Мені було дуже приємно. До нас навіть хотіли привезти маленьких дітей, але наш проект орієнтований на дорослих, оскільки дитячих танцювальних студій у Луцьку достатньо.

- Луцька міська рада активно тебе підтримує у проекті?

- Мое бажання – їхня ініціатива. Міськрада надає апаратуру. Вони ж домовилися із драмтеатром про підключення до їхніх мереж. Я навіть за музику не переживаю. Мені в руки дають мікрофон і роби, що хочеш. Для самореалізації просто шалений простір. Також в міськраді пообіцяли, що, якщо ніяких технічних проблем не буде, то вони готові брати участь в оренду. Ми знайшли «точку дотику» міської влади і лучан – все це вилитося у такій танцювальній проекті. Зі свого боку я буду робити все можливе, щоб він не став одноразовим явищем, але все залежить від лучан, якщо у них буде бажання та ентузіазм, ми зможемо замахнутися навіть на «Майдан’s»!

- У чому полягає суть танцювального проекту?

Розмовляла Оксана ЦИМБАЛУК

Informacja wołyńska Волинська інформація

Львівське підприємство міського транспорту передало Луцьку тролейбус, який служить з 1991 року. Луцька міська рада видала на його закупівлю 65 тис. гривень. Новий тролейбус коштує 1,7 млн гривень.

Мієкське Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Lublinie przekazało miastu Łuck trolejbus, który został wyprodukowany w 1991 roku. Łucka Rada Miejska wydała na niego 65 tys. hrywien. Zakup nowego trolejbusu wymagałby wydania 1,7 mln. hrywien.

Батьки дітей, які навчаються у луцькій школі №7, скаржаться на те, що автомобілі біля польського візового центру загороджують тротуар. Через це діти змушені виходити на проїжджу частину.

Rodzice dzieci, które uczą się w łuckiej szkole nr 7, składają zażalenia na parkowanie samochodów na chodniku przy polskim centrum wizowym. W związku z tym, że chodnik jest zajęty, dzieci, żeby przejść, muszą wychodzić na jezdnię.

З 27 вересня з Луцька до Львова щоденно, крім вівторка та середи, курсуватиме регіональний поїзд. Вартість проїзду становитиме 55 грн.

Od 27 września z Łucka do Lwowa codziennie, oprócz wtorku i środy, będzie jeździł regionalny pociąg. Koszt biletu wyniesie 55 hrywien.

23 вересня на Театральному майдані у Луцьку відбувся Перший фестиваль вуличної культури «Urban X-treme Fest». Свої трюки на фестивалі показали скейтери, BMX-райдери та тріальщики.

23 września na Placu Teatralnym w Łucku odbył się Pierwszy Festival Kultury Ulicznej «Urban X-treme Fest». Swoje triki zademonstrowali skaterzy, BMX-ridery i trialicyści.

У Луцьку 14 вересня відбулося відкриття оновленого Привокзального майдану. Тут зробили нове покриття дороги та тротуарів, розбили клумби, встановили дорожні знаки з підсвіткою, зробили парковку. На ремонт майдану витратили більше 4 мільйонів гривень.

W Łucku 14 września odbyło się otwarcie onowionego Placu Prywokzalnyj. Zbudowano tu nową drogę i chodniki, zrobiono klomby, postawiono oświetlone znaki drogowe i urządzono parking. Na remont placu wydano ponad 4 mln hrywien.

Jurij Wynnyczuk: «Любіть відкривати перед читачами неznane»

Юрій Винничук: «Мені цікаво відкрити читачам невідоме»

Jurij Wynnyczuk – twórca ukraińskiego «czarnego» humoru, wirtuoz słowa artystycznego, mistrz tłumaczenia, zdolny kompilator antologii, poważny dziennikarz – wiosną skończył 60 lat, a dzisiaj gości go «Monitor Wołyński».

«W duszy i wyobraźni nie zmieniałem się»

- Ukończył Pan 60 lat, ale kiedy czyta się Pana utwory, odnosi się wrażenie, że napisał je bardzo młody człowiek...

- Dla mnie życie realne nie jest o tyle ważne, co w wyobraźni. Dlatego w duszy i wyobraźni nie zmieniałem się.

- Z wykształcenia jest Pan filologiem. Czy pracował Pan jako nauczyciel języka ukraińskiego i literatury ukraińskiej? Bo ja nie wyobrażam sobie Pana w roli nauczyciela.

- Też nie wyobrażam sobie siebie w tej roli. Miałem jednak kilka miesięcy praktyki w szkole. Akademię pedagogiczną ukończyłem w 1973 roku, a w kwietniu 1974 roku zostałem zweryfikowany i nie mogłem pracować w oświacie.

- Od ponad pięć lat jest Pan szefem lwowskiej edycji «Post-Postup» – wydawnictwa niezwykle ciekawego i niezbednego na krajowym rynku informacyjnym. Ma Pan jednak trudności...

- «Post-Postup» to jeden z najlepszych najbardziej rozpoznańszych gazet ukraińskich „Ekspres”. Obie gazety są opozycyjne i niebezpieczne w okresie przedwyborczym. Władze lokalne mają wytyczone zadanie – wprowadzić do Parlamentu określoną liczbę swoich przedstawicieli i wiernie temu służyć.

- Pan zawsze zaskakuje czytelnika jakąś tajemnicą, szczerością i wrażliwością słowa. Kto był dla Pana wzorem takiego stylu twórczości?

- Języka uczyłem się od pisarzy i tłumaczy ukraińskich, a pisanie – od pisarzy zagranicznych. Jest ich wielu. Kupuję książki nie tylko na Ukrainie, lecz również w Polsce, Czechach. Stamtąd otrzymuję również czasopisma.

- W czasie «świt» ukraińskiej niepodległości był Pan reżyserem Lwowskiego Teatru Wodewilu «Nie martw się». Czy teatr jest nadal dla Pana bliski?

- Teatr już dawno nie funkcjonuje. Zrodził się, na fali głodu prawdy i wolności słowa. Teraz jest Internet i powtarzanie takie poruszenie jest niemożliwe.

- Niezwykle zainteresowanie wywołują Pana projekty antologii. Gromadził Pan i wydawał: legendy, podania, anegdoty, fantastykę, erotykę, bajki... Proszę opowiedzieć o tej fascji.

- Pasjonuje mnie odkrywanie przed czytelnikiem nieznanego. Ułożyłem kilka antologii ukraińskich bajek literackich i trzy antologie ukraińskiej prozy gotyckiej – czwarta jest w trakcie przygotowania. Przygotowałem też tom «Diabeł to wie». W szkole uczono nas, że ukraińscy klasycy pisali wy-

łącznie o ciężkim życiu ludzi pracy, a okazuje się, że nie tylko – mieli też dużo tekstów i o diable. Przygotowuję następną antologię demonologiczną, która jest poświęcona wiedznie ukraińskiej – planowane są dwa tomy, bo materiałów jest o wiele więcej. Wizerunek naszego diabła i wiedźmy jest pozytywny w przeciwieństwie do średniowiecznego literackiego obrazu diabła. U pisarzy XIX wieku przyjmuje on postać raczej komiczną. Podobnie było z wiedźmą. Wiedźma w literaturze ukraińskiej jest osobą erotyczną i wiąże się z tym ciekawe historie. Układam dwa tomy antologii poetów, którzy zginęli tragicznie w czasie wojen czy represji – zgromadziłem już około 300 nazwisk.

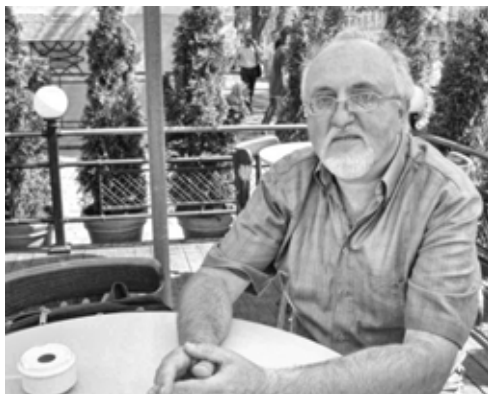
Układanie antologii jest dość nudną rzeczą. Jak Pan widzi, nikt za to się nie bierze. Szukam tekstów w starych gazetach i czasopiśmie. Jest do dla mnie ciekawe, szczególnie kiedy odkrywam całkiem nieznanego autora czy nieznaną lub zapomnianą tekst – jest to dla mnie największą przyjemnością.

Dość dużo poświęciłem temu, żeby ułożyć antologię 322 ukraińskich poetów, którzy zginęli wskutek wojen i represji. Wydrukowano dwa grube tomy. Od państwa na „Ukrzyżowaną Muzę” nie otrzymałem ani grosza. Przejrzałem wiele starych czasopism, ale widziałem, że tego zadania, oprócz mnie, nikt się nie podejmie. Dlaczego? Bo taka praca wymaga finansowania, człowiek szperając w bibliotekach i archiwach musi za coś żyć. A ja z tym problemem nie mam. Zarabiam swoją twórczością dostatecznie, więc mogę sobie pozwolić na oddanie się swoim pasjom. Czuję się do tego zobowiązany – wskrzęsić imiona od zapomnienia, ponieważ większość autorów jest nieznaną nawet fachowcom. Jeślibym mógł, wydałbym jeszcze dużo ksiąg z dziełami zapomnianych obecnie pisarzy. W archiwach pozostaje jeszcze tyle skarbów!

- «Czytałem dużo klasyki polskiej...»

- Pana dzieła były tłumaczone i wydawane w Anglii, na Białorusi, w Argentynie, Niemczech, Kanadzie, Stanach Zjednoczonych, Chorwacji, Czechach, Francji, Polsce. Pan też dużo tłumaczył. Proszę opowiedzieć o połączeniu z Polską i jej literaturą.

- Od dzieciństwa czytałem książki w języku polskim i czeskim, byłem zapisany, najpierw w Iwano-Frankowsku, a później we Lwowie, do biblioteki w językach obcych. Czytałem po polsku Prousta, Kafkę, Marquęza, Borgesa, Lawrence’a Darrela i wielu innych pisarzy zanim zostali przetłumaczeni u nas. Czytałem dużo klasyki polskiej.

«Я в душі і в уяві не змінився»

- Пане Юрію, віряться, що Вам уже 60? Аджє, коли вкотре перечитаете Ваші життерадні твори, видається, що їх писав юнак. Усердині все ще почуваете молодим розбишакою?

- Для мене реальне життя не так важливе, як уявне. Тому я в душі і в уяві не змінився.

- Ви здобули освіту філолога, проте чи встигли попрацювати вчителем української мови та літератури хоча б трохи? Бо чомусь зовсім не уявляю Вас у ролі вчителя.

- Як теж себе не уявляю, але мав кілька місяців практики у школі. Інститут я закінчив у 1973, а у квітні 1974 у мене відбувся обшук і я вже не міг працювати на такій роботі.

- Вже більше п’яти років очолюєте львівське видання «Post-Postup». Видання вкрай цікаве і потрібне на вітчизняному інформаційному ринку, проте і у Вас є труднощі?

- «Post-Postup» – це один із додатків найтиражнішої української газети «Ekspres». Обидві газети опозиційні і перед виборами небезпечні. А місцева влада має завдання провести в парламент певну кількість мажоритарників, от вона й старається, вислугується.

- Ви завжди дивуете свого читача відвертістю, несподіваністю, гостротою висловлювання. Такий манер писання у когось вчилися? Хто є Вашими вчителями?

- Я вчився мови в українських письменників і українських перекладачів, а писати – в зарубіжних письменників. Їх дуже багато. Я купую книги не тільки в Україні, але і в Польщі, Чехії, отримую звідти часописи.

- На зорі української незалежності Ви були режисером Львівського естрадного театру «Не журись». Театр досі Вам близький?

- Театр давно завершив свою діяльність, бо він зле-

тів на хвилі голоду за правдою і свободою слова. Зараз є Інтернет і повторити такий аксіотаж неможливо.

- Вкрай цікавими видаються Ваші проекти антологій. Чого Ви тільки не збирали і не видавали: легенди, перекази, анекдоти, фантастику, еротіку, казки... Розкажіть про ці зацікавлення.

- Мені цікаво відкрити читачам невідоме. Я уклав кілька антологій українських літературних казок і три антології української готичної прози, готую четверту, а ще уклав грубий том «Чорт знає що», присвячений чортіві. Нас у школі вчили, що українські класики писали тільки про тяжке життя трудящих, а виявляється – ні, в них є доволі багато текстів і про чортів. Готую наступну демонологічну антологію, присвячену українській відьмі – планую два томи, бо матеріалу набагато більше. В нас і чорт, і відьма дуже добрі. Найстрашніше чорта зображали середньовічні автори, які з ним не раз спілкувалися, а вже в письменників XIX ст. він, швидше, कुмедний. Так само і з відьмою. До того ж відьма в українській літературі – дуже еротична особа і з нею часто пов’язані веселі пригоди. Також укладаю два томи антологій поетів, які загинули насильницькою смертю, як під час воєн, так і під час репресій, – назбирало уже близько 300 імен.

Укладаю антологію – досить марудна справа, і, як бачите, ніхто не хоче тим займатися. А я ж шукаю тексти у старих газетах, журналах – і це цікаво, особливо, коли виявляю якогось абсолютно невідомого автора, абсолютно невідомий текст – це для мене найбільша приємність.

Чимало років я віддав на те, щоб укласти антологію 322-ох українських поетів, які загинули на війнах та внаслідок репресій. Вийшло два товстих томи. Держава на «Розп’яту Мuzу» не дала ні копійки. Я перегорнув безліч старих часописів, але я знав, що цього, крім мене, більше ніхто не буде робити. Чому? Бо для такої роботи потрібне фінансування, людина, порпачує у бібліотеках та архівах, мусить за щось жити. А в мене з цим проблем нема. Я заробляю своєю творчістю цілком достатньо, щоб присвятити себе ще й антології.

Я просто відчуваю такий обов’язок – воскресити імена з забуття, бо ж більшість авторів, які туди увійшли, невідомі були навіть фахівцям. Якби я мав змогу, то видав би ще чимало книг із творами забутих нині письменників. В архівах залишається ще стільки скарбів!

«Читав багато польської класики...»

- Ваші твори перекладалися і видавалися в Англії, Білорусі, Аргентині, Німеччині, Канаді, США, Хорватії, Чехії, Франції, Польщі. Та й самі чимало перекладали. Розкажіть про зв’язок із Польщею та її літературою.

- Я з дитинства читав книжки на польській і чеській мові, був записаний спочатку в Івано-Франківську, а потім у Львові до бібліотеки іноземних мов. Читав польського Пруста, Кафку, Маркеса, Борхеса, Лоренса Даррела і багато інших письменників ще перед тим, як вони були перекладені у нас. Читав багато польської класики, найбільше враження на мене справили Бруно Шульц, Вітольд Гомбрович, Марек Гласко, Чеслав Мілосз, але полюбився мені й Стефан Грабінський та Доленга-Мостович. Чимало творів Грабінського я переклав. Зараз я регулярно отримую мій улюблений часопис «Literatura na Świecie».

- Вважаю Вас одним із кращих вітчизняних письменників, котрі пишуть на еротичну тематику. Причому ці твори переспіані ще й засобами гумору, сатири. Відірватися, не дочитавши до кінця, неможливо. Проте Вас люблять критикувати за надмір еротики і навіть елементи порнографії у творчості. Не набридли ці дошкульні закиди, чи не дослухаєтеся до них?

- У мене ніколи не було жодної порнографії. Це звичування виникло лише недавно, після появи відомих противладних віршів. Шодо еротики, то, насправді, вона займає якихось 10% від загальної кількості моїх творів. Дивно, чому так люблять говорити саме про неї. Хоча це пояснюється тим, що твори з елементами еротики популярніші.

- Зовсім недавно в одному з Ваших готських віршів вбачали ледь не заклик на замах найвищої посадової особи в Україні, посягання на люду і т.д.. Конфлікт вичерпано?

- А там не було жодних перспектив для роздування конфлікту. Ну, не стануть же доводити, що під... є конкретна людина.

- Політика і журналістика, політика і література завжди перебувають у нерозривному зв’язку. Що робити українській інтелігенції, аби її почули та підтримали там, на верхах?

- Ми розмовляємо на різних частотах. Тому нас починають чути лише тоді, коли ми помремо. А за життя влада пригрозить для себе якусь жалеюгідну групуку інтелігенції, яку ставить у вигідну позу і змушує підписувати різні колективні листи.

Добрососідське сусідство

В зeszлым tygodniu we wsi Świtaż w rejonie Szackim odbyła się Pierwsza Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Praktyczna „Od dobrososiedztwa regionalnego do partnerstwa międzynarodowego”.

Konferencja została zorganizowana w ramach III tury programu „Szkoła Współczesnego Dziennikarstwa”. Program ten jest realizowany przez organizację społeczną „Forum Dziennikarzy Ukraińskich” we współpracy z Wołyńską Obwodową Administracją Państwową (WOAP). W konferencji wzięli udział dziennikarze z Wołynia, województwa lubelskiego i białoruskiego miasta Brześć.

21 września, czyli w pierwszym dniu konferencji, odbyły się prezentacje Głównego Departamentu Gospodarki WOAP na temat „Wołyń: rozwój i inwestycje”, Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Integracji Europejskiej Wołyńskiej – „Współpraca transgraniczna obwodu wołyńskiego”, zarządu Państwowej Agencji Zasobów Ziemi – „Reforma rolna w kontekście rozwoju regionu” oraz Wołyńskiego Regionalnego Centrum Inwestycji i Rozwoju o możliwościach „Jednego okna inwestycyjnego”. Następnie praca trwała w panelach, podczas których dziennikarze mediów drukowanych i elektronicznych omawiali perspektywy współpracy międzynarodowej.

W następnym dniu, uczestnicy konferencji mieli spotkanie z przewodniczącym WOAP Borysem Klimczukiem. Wręczył on dyplomy laureatom konkursu artykułów o organach władzy wykonawczej. Gościom Forum byli przewodniczący Związku Dziennikarzy Ukrainy Oleg Naływajko, Konsul Generalny Ukrainy w Lublinie Władysław Kaniewski i Konsul Konsulatu Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki.

Dla uczestników konferencji została zorganizowana wycieczka do Szackiego Parku Narodowego, zaprezentowano im film o Wołyniu i zaproszono na święto folkloru w rejonie Szackim.

W kwietniu b.r. grupa wołyńskich dziennikarzy odbyła wizytę w województwie lubelskim, podczas której zapoznała się z działalnością „Kuriera Lubelskiego”, telewizji internetowej, Polskiego Radia Lublin i Telewizji Polskiej w Lublinie. W lipcu, w ramach II tury, odbyła się wizyta pracowników mediów wołyńskich do Brześcia, gdzie mieli spotkania w redakcjach gazet „Zaria” i „Wieczernij Brest”.

Tamara URIADOWA

Добрососідське партнерство

Минулого тижня в селі Світазь Шацького району відбулася Перша міжнародна науково-практична конференція «Від регіонального добрососідства до міжнародного партнерства».

Конференція проходила в рамках III тury цільової програми «Школа сучасної журналістики». Її реалізує Громадська організація «Форум українських журналістів» у Волинській області у співпраці з Волинською обласною державною адміністрацією. Участь у конференції взяли журналісти друкованих та електронних засобів масової інформації з Волині, Люблінського воєводства та білоруського міста Брест.

Упродовж першого дня роботи конференції, 21 вересня, відбулися презентації: головного управління економіки на тему – «Волинь: розвиток та інвестиції»; управління міжнародного співробітництва та європейської інтеграції – «Транскордонна співпраця Волинської області»; головного управління Держкомзему у Волинській області – «Земельна реформа в контексті розвитку регіону» та Волинського регіонального центру з інвестицій та розвитку про можливість «Єдиного інвестиційного вікна». Пізніше працювали секції електронних та друкованих ЗМІ, де обговорювалися перспективи міжнародної співпраці.

Наступного дня відбулася зустріч із головою ОДА Борисом Клімчуком, котрий

вручив дипломи учасникам обласного конкурсу на кращі публікації про органи виконавчої влади. Також виступили гості форуму – голова Національної спілки журналістів України Олег Наливайко, Генеральний консул України у Любліні Владислав Каневський та консул з питань культури Генерального консульства РП у Луцьку Кишигфол Савіцький.

Для учасників конференції організували також екскурсію Шацьким національним природним парком, презентували фільм про Волинь та запросили їх на свято фольклору Шацького району.

Варто зазначити, що у квітні нинішнього року група працівників ЗМІ області відвідала Люблінське воєводство Республіки Польща, де ознайомилися із роботою газети «Кур'єр Любельський», Інтернет-телебачення, люблінських відділень національного польського радіо та телебачення. А в липні, за програмою другого туру, відбувся ознайомчий візит представників волинських мас-медіа у м. Брест, де вони поспілкувалися, зокрема, з журналістами обласних газет «Заря» і «Вечірній Брест».

Tamara URIADOWA

Українська прasa o Polsce

Чи легко Польщі бути «адвокатом» України у Європі

Президент Польщі Броніслав Коморовський назвав три головні передумови інтеграції України до ЄС. Це - вирішення справи Тимошенко, чесність і прозорість виборів, а також неучасть України у Митному союзі.

Після переговорів із Президентом України Віктором Януковичем Президент Польщі, який перебуває в Києві з державним візитом, заявив, що переслідування Тимошенко є «знаковою перешкодою» на шляху зближення України та ЄС.

«Справа Юлії Тимошенко є внутрішньою справою України, але також ця справа є серйозною, знаковою перешкодою на шляху зближення України з країнами Європейського Союзу. Ця справа може стати перешкодою у підписанні угоди про асоціацію», - заявив Броніслав Коморовський журналістам минулого тижня.

Проте Віктор Янукович, коментуючи справу экс-прем'єра, вкотре наголосив, що їхня доля може вирішуватися тільки у судах, але оскільки Юлія Тимошенко хворіє, цей процес загальмувався.

Щодо заяв лідерів Євросоюзу про те, що подальші відносини із Україною залежатимуть, не в останню чергу, від демократичності і чесності парламентських виборів, то Віктор Янукович знову запевнив - цього разу польського президента - що саме після виборів до Верховної Ради відносини України і ЄС активізуються.

Броніслав Коморовський запевнив, що Польща і далі переконуватиме Європу у доцільності надання Україні можливості приєднатися до європейського співтовариства, але Київ, передусім, сам має зробити вибір, з ким він: з ЄС чи з Митним союзом.

BBC Україна, 21 вересня 2012 року

Чи легко Polsce być „адвокатом” Ukrainy w Europie

Prezydent Polski Bronisław Komorowski określił trzy główne przesłanki integracji Ukrainy do UE. To jest rozwiązywanie sprawy Tymoszenko, uczciwość i przejrzystość wyborów, a także rezygnacja Ukrainy z Sojuszu Celnego.

Po negocjacjach z Prezydentem Wiktorem Janukowiczem Prezydent Polski, który przebywał w Kijowie z wizytą oficjalną, oświadczył, że przesładowanie Tymoszenko pozostaje „znaczącą przeszkodą” na drodze zblizenia Ukrainy i UE.

„Sprawa Julii Tymoszenko jest wewnętrzną sprawą Ukrainy, stanowi jednak poważną przeszkodę zblizenia Ukrainy z krajami Unii Europejskiej. Ta sprawa może być przeszkodą do podpisania Umowy o Stowarzyszeniu» - powiedział Bronisław Komorowski dziennikarzom w ubiegłym tygodniu.

Jednak Wiktor Janukowicz komentując sprawę byłej Premier po raz kolejny zauważył, że ich rozstrzygnięcie może być dokonane tylko w sądzie, ale z powodu choroby Julii Tymoszenko ten proces jest powstrzymany.

W związku z oświadczeniami liderów Unii Europejskiej odnośnie uczciwych i demokratycznych wyborów do Parlamentu, Wiktor Janukowicz zapewnił, tym razem Prezydenta Polski, że po wyborach do RN, stosunki Ukrainy i UE ulegną poprawie.

Bronisław Komorowski podkreślił, że Polska nadal będzie przekonywała Europę o celowości przyłączenia Ukrainy do Wspólnoty Europejskiej, ale Kijów najpierw sam musi dokonać wyboru, po czyjej jest stronie: Unii Europejskiej czy Sojuszu Celnego.

BBC Ukraina, 21 września 2012 roku

На українсько-польському кордоні відкривають новий пункт пропуску

Україна та Польща активізують спільну роботу з розширення зони малого прикордонного руху. Як заявив Президент України Віктор Янукович представникам ЗМІ, це питання обговорювалося під час українсько-польських переговорів.

Глава держави також відзначив важливість підписаної між Кабінетом Міністрів України та Урядом Польщі Угоди про скасування оплати за оформлення національних довготермінових віз, яка набула чинності 15 вересня. «Цей документ дозволить тисячам громадян наших держав заощаджувати суттєві кошти», - зазначив В.Янукович.

Президент, крім того, повідомив, що сьогодні буде укладено міжурядову угоду про відкриття на спільному кордоні нового автомобільного пункту пропуску «Нижанковичі - Мальховичі», який дозволить розвантажити існуючі прикордонні переходи.

Zik.ua, 20 вересня 2012 року

Na granicy polsko-ukraińskiej utworzy się nowe przejście graniczne

Ukraina i Polska aktywizują wspólną pracę w zakresie poszerzenia strefy małego ruchu przygranicznego. Prezydent Ukrainy Wiktor Janukowicz poinformował przedstawicieli mediów, że ta kwestia została omówiona podczas ukraińsko-polskich negocjacji.

Szef państwa zwrócił również uwagę na ważność podpisanej między Gabinetem Ministrów Ukrainy i Rządem Polski Umowy o rezygnacji z opłat za narodowe wizy długoterminowe, która weszła w życie 15 września. «Ten dokument pozwoli na to, aby tysiące obywateli naszych krajów zaoszczędziły znaczne pieniądze» - powiedział W. Janukowicz.

Ponadto, Prezydent poinformował, że dzisiaj zostanie podpisana umowa międzyrządowa o otwarciu na wspólny granicy nowego przejścia samochodowego «Nyzankowicze - Malchowicze», które rozładuje ruch na innych przejściach granicznych.

Zik.ua, 20 września 2012 roku

Польща відкрила українцям шлях до подвійного громадянства

У зв'язку з прийняттям нового закону про громадянство іноземцям, які легально перебувають в Польщі більше ніж 3 роки, мають джерело утримання та знають польську мову, буде легше отримати польське громадянство. Причому не треба буде зрікатися паспорта іншої держави.

Якщо до цього часу громадянство могли отримати виключно особи без громадянства, іноземці, одружені з громадянами Польщі, та особи, яким батьки вибрали інше громадянство, ніж польське, то після прийняття нового закону ці вимоги значно спростилися. Новий закон значно лібералізує спосіб отримання громадянства Польщі громадянами України, які легально перебувають на території західного сусіда. За підрахунками державних органів Польщі, на даний момент в Польщі легально перебуває біля 30 тис. українців, які відповідають новим вимогам.

Українські новини, 21 вересня 2012 року

Polska otworzyła Ukraincom drogę do podwójnego obywatelstwa

W związku z przyjęciem nowej ustawy o obywatelstwie cudzoziemcom, którzy legalnie przebywają w Polsce dłużej niż trzy lata, posiadają źródła utrzymania i znają język polski, będzie łatwiej uzyskać obywatelstwo polskie. Przy tym nie trzeba będzie rezygnować z obywatelstwa swojego kraju.

Jeśli dotychczas obywatelstwo mogły uzyskać wyłącznie osoby nie posiadające żadnego innego obywatelstwa, cudzoziemcy, którzy zawarli ślub z obywatelami Polski i osoby, którym rodzice wybrali inne obywatelstwo niż polskie, to po przyjęciu nowej ustawy, te wymagania zostały znacznie zliberalizowane. Nowa ustawa znacznie liberalizuje sposób uzyskania obywatelstwa Polski przez obywateli Ukrainy, którzy legalnie przebywają na terenach zachodniego sąsiada. Według oszacowań polskich władz, obecnie w Polsce legalnie przebywa około 30 tys. Ukraińców, którzy spełniają nowe wymagania.

Українські Новини, 21 вересня 2012 року

Інформація Любелська

Przed II wojną światową w Lublinie nie było rozgłośni radiowej. Miała być w 1940 roku, nawet przyznano Lublinowi falę średnią. Stacja LUBLIN pokazała się na czeskim odbiorniku TESLA. Oczywiście tylko napis. Potem wybuchła II wojna światowa i wszystkie polskie stacje nadawcze zamilkły na długich 5 lat. Decyzją Komitetu ds. Radia i Telewizji w 1952 roku w miastach wojewódzkich, które nie miały rozgłośni powstały tzw. Ekspozytury Polskiego Radia: w Olsztynie, Koszalinie, Opolu, Zielonej Górze, Rzeszowie, Kielcach, Białymostku i Lublinie. Wszystkie stacje pracowały początkowo za pośrednictwem radiofonii przewodowej. Dopiero od 1956 roku rozgłośnie otrzymały fale eteru. Teraz obchodzą jubileusz 60-lecia istnienia.

173 szkoły Lubelszczyzny otrzymują elektroniczne tablice i projektory multimedialne. Koszt pokrywa w dużej mierze Unia Europejska. Teraz każda gmina Lubelszczyzny otrzyma po jednej tablicy i po jednym projektorze. W przyszłym roku będą następne dostawy.

W sierpniu bieżącego roku rolnicy Lubelszczyzny kupili i zarejestrowali ponad półtora tysiąca ciągników. Jest to o 3,5% więcej, aniżeli w tym samym okresie ubiegłego roku. Należy się spodziewać, że w tym roku rolnicy lubelscy kupią 19 tysięcy traktorów. W dużej mierze będzie to możliwe dzięki Unii Europejskiej, która pomaga zwłaszcza młodym rolnikom. Udziela im pożyczki bezwzrotne.

Niebawem, bo przypuszczalnie przy końcu października dwie lubelskie uczelnie uruchamiają Uniwersytety Dziecięce. UMCS przygotował 234 miejsca dla dzieci w wieku od 6 do 12 roku życia. Ciekawy program dla uczniów klas 5 i 6 przygotowuje także Wyższa Szkoła Ekonomii i Innowacji. Niebawem rozpocznie w Lublinie działalność Ekonomiczny Uniwersytet Dziecięcy. Podobne placówki działają już w 33 miastach Polski. Zajęcia będą prowadzone 2 lub 3 razy w miesiącu. Oczywiście będą się kształcić dzieci łączące wiedzę. Przypuszczalnie w przyszłości owe dzieci będą naukowcami.

W Lubelskiem karierę robią kolektory słoneczne zwane solarami. Ostatnio do zakładających solar przyłączyło się miasto i gmina Biłgoraj. W gminie jest 3 tysiące budynków, z czego ponad 2 tysiące to domki jednorodzinne. Prawie we wszystkich pojawiły się ostatnio solar. Są one także na dachach budynków użyteczności publicznej, Urzędu Gminy i szkołach. Poważnie pomogła Unia. Dała na ten cel 9 milionów złotych, podczas gdy gmina miała swoich tylko 2 miliony. Najwięcej solarów jest we wsiach Sól, Gromada i Dereznia. Wielu mieszkańców już się myje w ciepłej wodzie podgrzewanej przez słońce. Czystsze jest powietrze, ponieważ przestało dymić wiele kominów.

Nie tylko liniami Wizz Air odleca z nowego lotniska w Świdniku koło Lublina. Dołączają niebawem dwie firmy irlandzkie oraz Eurolot. W drugiej połowie listopada samoloty pasażerskie ze Świdnika odlecają do Egiptu, a w połowie grudnia do Anglii. Oczywiście będą liczne połączenia krajowe.

W Pszczelęj Woli koło Lublina odbył się XIX Kongres Apislawii. Przyjechali pszczelarze z ukoncowi i praktycy z 18 krajów. Omawiano ważny temat ginących pszczół. W Niemczech było np. dotąd 5 milionów rodzin pszczelich, podczas gdy obecnie jest ich zaledwie 700 tysięcy. Podstawową przyczyną jest stosowana w rolnictwie chemia. Gdy ogranicza się stosowanie chemii, natychmiast przybywa pszczół. Tak jest np. w tym roku w Polsce. Aktywni w dyskusji byli i pszczelarze z Ukrainy.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

Перед Другою світовою війною у Любліні не було радіопередавача. Повинен він був з'явитися у 1940 році, для Любліна навіть визначили середню радіохвилю. Станція «Люблін» з'явилася на чеському приймачі «TESLA». Звичайно, лише напис. Потім розпочалася Друга світова війна і всі польські радіостанції замовкли на довгі 5 років. За рішенням Комітету у справах розвитку радіо та телебачення у 1952 році у воеводських містах, які не мали радіопередавачів, з'явилися представництва Польського радіо: в Олштині, Кошаліні, Ополі, Зеленой Гурі, Жешові, Кельцах, Білостоці та Любліні. Усі станції спочатку працювали за допомогою радіокабелів. Уже з 1956 року передавачі отримали ефірні хвилі. Сьогодні вони відзначають 60-річчя ювілей свого існування.

173 школи Люблінщини отримали електронні дошки і мультимедійні проектори. Переважно кількість витрат взяв на себе Європейський Союз. Нині кожна гміна Люблінщини отримує по одній дошці і по одному проектору. У наступному році будуть наступні поставки.

У серпні нинішнього року селяни з Люблінщини придбали та зареєстрували понад півтори тисячі сільськогосподарської техніки. Це на 3,5% більше, ніж за якийсь самий період минулого року. Варто сподіватися, що у нинішньому році селяни Люблінського регіону куплять 19 тисяч тракторів. У великій мірі, це стане можливим завдяки Європейському Союзові, який особливо допомагає молодим селянам. Надає їм позики, які не потрібно повертати.

Незабаром, приблизно наприкінці жовтня, два люблінські вищі навчальні заклади відкриють Університети для дітей. Університет Марії Кюрі-Склодовської підготував 234 місця для дітей віком від 6 до 12 років. Цікаву програму для дітей 5 і 6 класів готує також Вища школа економіки та інновацій. Незабаром у Любліні розпочне свою діяльність Люблінський економічний університет для дітей. Подібні заклади вже діють у 33 польських містах. Заняття проводитимуться двічі або тричі на місяць. Звичайно, там будуть навчатися діти, котрі бажають пізнавати нове. Можливо, що у майбутньому такі діти стануть науковцями.

На Люблінщині швидко популярність завоюють сонячні батареї, які називають соларами. Останнім часом сонячними батареями почали обслуговувати будинки також у місті та гміні Білгород. У гміні є 3 тисячі будинків, з яких понад 2 тисячі – це будинки для однієї сім'ї. Майже у всіх останнім часом з'явилися сонячні батареї. Вони також є на дахах будинків громадського вжитку, ради гміни та школах. Серйозно у цьому допомагає Євросоюз. Із цієї мети було виділено 9 мільйонів євро, з яких гміна мала лише 2 мільйони своїх. Найбільше сонячних батарей є у селас Суль, Громada і Дерезня. Багато мешканців уже миттєво теплою водою, нагрітою на сонці. Чистішим є повітря, оскільки перестала димити більшість кominів.

Не лише авіалініями «Wizz Air» відлітають із нового аеродрому в Свіднику біля Любліна. Останнім часом сонячними батареями почали обслуговувати будинки також у місті та гміні Білгород. У гміні є 3 тисячі будинків, з яких понад 2 тисячі – це будинки для однієї сім'ї. Майже у всіх останнім часом з'явилися сонячні батареї. Вони також є на дахах будинків громадського вжитку, ради гміни та школах. Серйозно у цьому допомагає Євросоюз. Із цієї мети було виділено 9 мільйонів євро, з яких гміна мала лише 2 мільйони своїх. Найбільше сонячних батарей є у селас Суль, Громada і Дерезня. Багато мешканців уже миттєво теплою водою, нагрітою на сонці. Чистішим є повітря, оскільки перестала димити більшість кominів.

У місцевості Пщеля Воля біля Любліна відбувся XIX Конгрес Апиславії. З'їхалися науковці та практики бджільництва із 18 країн. Обговорювали важливу проблему зникнення бджіл. Наприклад, у Німеччині недоєдана було 5 мільйонів бджолиних сімей, а нині є ледве 700 тисяч. Головною причиною – використання в сільському господарстві хімії. Як тільки обмежується використання хімії, то одразу зростає численність бджіл. Так, наприклад, сталося у нинішньому році в Польщі. В дискусії брали активну участь бджолярі із України.

Adam TOMANEK

Змагання багатирів

16 września na Placu Teatralnym w Łucku obchodzono Dzień Trzeźwości.

Organizatorzy Dnia Trzeźwości w Łucku, ojciec Stepan Jarema z Wołyńskiego Prawosławnego Bractwa Trzeźwości im. Jana Kronstadtzkiego wspólnie z Łuckim Miejskim Ośrodkiem Służb Socjalnych ds. Rodziny i Młodzieży, już drugi raz z rzędu przeprowadzają podobną akcję. Pierwsza odbyła się na Trójcę w Parku Kultury i Wypoczynku imienia Łesi Ukrainki.

Problem alkoholizmu na Ukrainie to istotny problem społeczny. Corocznie od alkoholu umiera około 40 tys. ludzi. Według służb ścigania, 88% przestępstw w kraju popełnionych zostało przez ludzi, którzy byli pod wpływem alkoholu. Eksperti uważają, że z każdym rokiem alkoholizm na Ukrainie dotyka coraz młodsze osoby. Szokuje statystyka Ministerstwa Ochrony Zdrowia. 40% dzieci i młodzieży w wieku 14-18 lat jest uzależnione od alkoholu – to najwyższe spożycie w Europie.

Według obliczeń Łuckiego Miejskiego Ośrodka Służb Socjalnych ds. Rodziny, Dzieci i Młodzieży, w naszym mieście jest 311 rodzin, które znalazły się w trudnych warunkach życiowych, gdzie wychowywano 590 dzieci. W tych rodzinach przeciętnie w 30% przypadków uzależnienie od alkoholu staje się przyczyną nędzy. Celem akcji trzeźwości, zdaniem organizatorów, jest popularyzacja zdrowego trybu życia i zwracanie uwagi społeczeństwa na problemy, które powstają wskutek zazywania alkoholu.

Impreza trzeźwości rozpoczęła się od marszu studentek-perkusistek. W ramach uroczystości odbyły się zawody siłaczy strongmanów – otwarty turniej amatorski strongmanów Wołyńska na rzecz kampanii społecznej «Lepiej żyć w trzeźwości». Sędzią zawodów został mistrz sportowy klasy międzynarodowej, najsilniejszy człowiek Ukrainy 2012 roku w wadze do 105 kilogramów, rekordzista Ukrainy Wołodimir Reksza. Show poprzedził były mieszkaniec Łucka, honorowy mistrz sportowy, dwukrotny mistrz świata w zespole, rekordzista Ukrainy Kyryło Czuprynin.

W konkursie wzięli udział strongmani ze Lwowa, Łucka i Nowowołyńska. Turniej składał się z sześciu wyścigów. Siłaczyci ciągnęli ciężarówkę ważącą trzy tony. Potem nosili 250-kilogramowe wspinaki i 110-kilogramowe walizy. Dalej podnosili rurę o wadze jeden cetnar 70-kilogramowe hantle.

W imprezie uczestniczyło setki widzów, którzy sami mogli spróbować swoich sił, jednak «pościgać się» ze strongmanami udało się tylko jednemu mieszkańcowi Łucka. Show skończyła się zwycięstwem mieszkańca Lwowa Pawła Krasnowa, drugą nagrodę zdobył najmłodszy uczeń Ukrainy Orest Pylypiak. Trzecie miejsce zajął mieszkaniec Łucka Igor Syryj.

Wiktor JARUZYK, zdjęcie autora

100-kilogramową rurę podnosił łuchanin Igor Sivijski

Wiktor JARUZYK, фото автора

Jerzy Buzek: «Наше сіły polityczne w Polsce miały jednakowe opinie wobec NATO i UE»

Jerzy Buzek: Ukraina zależy od Rosji – rosyjskich ustaw, rosyjskiego gazu, rosyjskiej mocy. Ta zależność coraz bardziej wzrasta. Czyli, kiedy mówimy o dobrych stosunkach, nigdy nie mamy na uwadze stosunków zbudowanych na zależności jednego kraju od drugiego, kiedy jeden kraj decyduje, co ma czynić inny, bo to przypomina pewien rodzaj okupacji, a nie dobre stosunki.

Jeśli chodzi o mój kraj, to 22-20 lat temu też było bardzo trudno. Ale postanowiliśmy, że przystąpimy do NATO i UE, chociaż uświadamialiśmy sobie, że osiągnąć to będzie niełatwo. Byli nawet wśród naszych polityków postkomuniści, którzy zaczęli mówić o tym, że należy pogłębiać stosunki i współpracę z Rosją. Na szczęście, od połowy lat dziewięćdziesiątych wszystkie nasze siły polityczne w Polsce miały jednakowe opinie wobec NATO i UE, chociaż w sprawach polityki wewnętrznej nadal dużo walczyliśmy.

Jeśli macie wiarygodnych sojuszników, to oczywiście, że jest o wiele prościej, niż próbować zrobić wszystko samemu. Uważam, że UE mogłaby być wiarygodnym partnerem dla Ukrainy w budowaniu dobrych stosunków z Rosją. Dlatego na Ukrainie powinno zająć kilka zasadniczych zmian. Bez tego zaufanie między nami jako partnerami jest niemożliwe. Przede wszystkim jest to obecność normalnego systemu demokratycznego. Bo przy autokracji nigdy nie wiesz, co będzie dalej.

Tak, demokracja może się wydawać bardzo złożona, że wszystkimi sprzecznosciami, dyskusjami, ale ona pomaga osiągnąć to, czego pragną wszyscy ludzie: zachowania wolności, godności, rozwoju i dobrobytu gospodarczego.

«BBC-Ukraina», 18 września 2012 roku

Komitet ds. Międzynarodowych Senatu USA przyjął krytyczną rezolucję wobec Ukrainy

Komitet ds. Międzynarodowych Senatu USA przyjął rezolucję, w której przywołuje Ukrainę do uwolnienia uwięzionej byłej Premier Julii Tymoszenko.

stać współpracy z Ukrainą i wyłączyć nazwiska tych, którym odmawia się wydania wiz amerykańskich.

UNIАН, 20 września 2012 roku

UE zamierza stworzyć stanowisko prezidenta, MSZ i wspólne wojsko

W UE może pojawić się urząd prezydenta, MSZ, wspólne wojsko i wspólna wiza europejska.

Jest to określone w projekcie reformy, zapropnowane przez jedenastu Ministrów Spraw Zagranicznych krajów UE.

Dokument został przyjęty na spotkaniu grupy w sprawach przyszłości Unii Europejskiej, które odbyło się 17 września w Warszawie.

Do składu grupy w sprawach przyszłości UE należy 11 szefów MSZ z 27 krajów członkowskich – Austrii, Belgii, Niemiec, Danii, Hiszpanii, Włoch, Luksemburga, Holandii, Polski, Portugalii i Francji.

«W tym celu, aby Europa stała się prawdziwym liderem, musi posiadać mocną strukturę instytucjonalną» – poinformowali Ministrów Spraw Zagranicznych Niemiec i Polski Guido Westerwelle i Radosław Sikorski.

Gazeta.ua, 19 września 2012 roku

Rada pozwoliła ukraińskim żołnierzom uczestniczyć w międzynarodowych operacjach wojskowych

Najwyższa Rada Ukrainy pozwoliła Siłom Zbrojnym uczestniczyć w operacjach międzynarodowych w składzie wielonarodowych wojsk wysokiej gotowości. Ustawę poparło 232 posłów.

W szczególności, strona ukraińska będzie prowadzić operatywny dyżur, w swoim czasie skieruje krajowe siły zbrojne i personel do dyspozycji władz, które dowodzą operacją oraz będzie nadawała zasoby materiałno-techniczne i usługi.

W ustawie określa się, że wielonarodowym wojskiem wysokiej gotowości jest wojsko o wysokim poziomie kształcenia, które składa się z krajów członkowskich i krajów partnerskich odpowiedniej organizacji międzynarodowej. Są one tworzone w celu wykonania decyzji Rady wojskowych.

Ежи Бузек: «Наші політичні сили у Польщі дотримувалися однакових поглядів щодо НАТО та ЄС»

Ежи Бузек: Україна залежить від Росії – російських рішень, російського газу, російської сили. І ця залежність стає делаті міцнішою. Тобто, коли ми говоримо про хороші стосунки, ми ніколи не маємо на увазі стосунки, побудовані на залежності однієї країни від іншої, коли одна країна вирішує, що інша має робити, бо це вже ближче до певного роду окупації, а не до хороших відносин.

А щодо моєї країни, то 20-22 років тому було дуже нелегко. Але ми вирішили, що будемо йти до НАТО і Європейського Союзу, хоча й розуміли, що це буде дуже нелегко досягти. Були навіть і серед наших політиків посткомуністи, які починали говорити про те, щоб мати близькі відносини і ширшу співпрацю із Росією. На щастя, через якийсь час вони передумали, і вже від середини 1990-х років всі наші політичні сили у Польщі дотримувалися однакових поглядів щодо НАТО та ЄС, хоча щодо внутрішньої політики ми і надали багато воювали.

Якщо у вас є надійні союзники, це, звісно, набагато легше, ніж намагатися робити це самотужки. Думаю, ЄС міг би і хотів би бути надійним партнером для України у розбудові хороших стосунків із Росією. Але для цього в самій Україні мають відбуватися певні кардинальні зміни. Без цього довіра між нами, як між партнерами, є неможливою. І перш за все, це наявність нормальної демократичної системи. Бо із автократією ніколи не знаєш, що буде далі.

Так, демократія може здаватися дуже складною із всіма цими суперечками, дебатами, але вона дозволяє досягти того, чого прагнуть всі люди: зберегти свободу і гідність, розвиток, економічне процвітання.

«BBC-Ukraina», 18 вересня 2012 року

Комітет з міжнародних відносин Сенату США розглянув критичну резолюцію щодо України

Комітет з міжнародних відносин Сенату США розглянув резолюцію, яка закликає

зокрема, з неї усунули пункт про заклик до НАТО припинити всю співпрацю з Україною, а також імена тих, кому автори закликають заборонити видачу американських віз.

UNIАН, 20 вересня 2012 року

ЄС має намір обзавестися президентом, МЗС і єдиною армією

В ЄС може з'явитися президент, МЗС, єдина армія і єдина європейська віза. Про це йдеться в проекті реформи, яку запропонували одинадцять міністрів закордонних справ країн Євросоюзу.

Дokument був прийнятий за підсумками засідання групи з питань майбутнього Європейського союзу, що відбувся 17 вересня у Варшаві.

До складу групи з питань майбутнього ЄС входять голови МЗС 11 з 27 країн Союзу – Австрії, Бельгії, Німеччини, Данії, Іспанії, Італії, Люксембургу, Нідерландів, Польщі, Португалії та Франції.

«Для того, щоб Європа була реальною діючою особою і глобальним лідером, вона повинна мати сильну структуру інститутів», – заявили міністри закордонних справ Німеччини і Польщі Гідо Вестервелле і Радослав Сікорський.

Gazeta.ua, 19 вересня 2012 року

Рада дозволила українським солдатам брати участь у міжнародних бойових операціях

Верховна Рада України дозволила Збройним Силам брати участь у міжнародних операціях у складі багатонаціональних військ високої готовності. Законопроект підтримали 232 депутати.

Зокрема, українська сторона вестиме оперативне чергування, своєчасно направлятиме національний контингент і персонал в розпорядження органів, що керують операцією, а також надаватиме матеріально-технічні ресурси та послуги.

У законопроекті пояснюється, що багатонаціональними військами високої готовності є війська з високим рівнем підготовки, які складаються зі збройних сил країн-членів або країн-партнерів відповідної міжнародної організації. Вони створюються

NATO SCOPE 2012

Як poinformowano на stronie internetowej Senatora Jamesa Inhofa, Komisja jednogłośnie przyjęła ten dokument.

W raporcie Inhof nazywa Julię Tymoszenko prozachodnią reformatorką i rewolucjonistką, a jej uwięzienie – «wyreżyserowanym przez obecną administrację» na podstawie praw z czasów radzieckich.

«Moja rezolucja potępia selektywne i politycznie umotywowane ściganie pani Tymoszenko i innych liderów Rewolucji Pomarańczowej i wzywa Departament Stanu i Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) do użycia wspólnej wielostronnej presji dyplomatycznej w stosunku do Prezydenta Janukowycza w celu uwolnienia Tymoszenko» – cytuje raport Senator Inhof, który jest jednym z autorów rezolucji.

Apelował on również o zakaz wydania wiz amerykańskich osobom odpowiedzialnym za uwięzienie i znaczenie się nad Julią Tymoszenko.

Według Inhofa, sytuacja, w której znalazła się była Premier, świadczy o naruszeniu praw człowieka. W szczególności, mówił o ograniczonych do niej dostępie lekarzy zagranicznych.

Współautor rezolucji, Senator Dick Durbin nazywa rezolucję wyraźnym sygnałem skierowanym do Rządu ukraińskiego: «Selektywne prześladowanie oponentów politycznych nie ma miejsca we wspólnocie demokracji». Wezwał Rząd Ukrainy do natychmiastowego uwolnienia Julii Tymoszenko i przeprowadzenia uczciwych wyborów w październiku.

Na stronie internetowej Komitetu ds. Międzynarodowych Senatu USA poinformowano, że podczas przyjęcia rezolucji, zostały naniesione zmiany, zwłaszcza, usunięto punkt o zaple skierowanym do NATO, aby całkiem zapre-

Bezpieczeństwa ONZ, Rady NATO, Rady Unii Europejskiej i innych organizacji międzynarodowych.

Protokół wyjaśnia, że przyjęcie tej ustawy umożliwi poszerzenie kręgu operacji międzynarodowych, w których będą mogły brać udział ukraińskie siły pokojowe. To umożliwi udoskonalenie mechanizmu udziału w akcjach pokojowych zarówno samodzielnie, jak też w składzie wielonarodowych formacji wojskowych.

Jak wyjaśnia «Kommersant-Ukraina» źródło w Ministerstwie Obrony, prawo faktycznie pozwala ukraińskim żołnierzom stosować broń w celu obrony siebie i swoich towarzyszy. «Koniczność podjęcia tej decyzji dojrzała od dawna, na przykład, w świetle naszego ewentualnego udziału w operacji NATO «Ocean Shield» do zwalczania piractwa morskiego» – powiedział współorganizator.

Szef Komitetu Rady Najwyższej ds. Bezpieczeństwa i Obrony Narodowej Anatolij Grycenko oświadczył, że ustawa nie wywołaa zastrzeżeń ze strony deputowanych. «Nasi żołnierze muszą być w stanie efektywnie i przy minimalnych stratach wykonywać zadania bojowe oraz posiadać wszystko, by siebie bronić» – powiedział on.

Przypominamy, że we wrześniu ONZ uznała ukraińskie siły pokojowe jednymi z najlepszych wśród narodowych sił pokojowych Misji ONZ w celu ustabilizowania sytuacji w Demokratycznej Republice Konga.

Już w następnym roku strona ukraińska zamierza skierować do Zatoki Aden fregatę «Hetman Sahajadaczny» z helikopterem i specjalną jednostką sił Marynarki Wojennej na pokładzie do zwalczania somalijskich piratów.

Kommersant-Ukraina, 20 września 2012 roku

Ukrainę zwolniti u w'язnenu экс-прем'єра міністра Юлію Тимошенко.

Як сказано у повідомленні на сайті сенатора Джеймса Інхофа, комітет одностайно проголосував за документ.

У повідомленні Інхофа називає Юлію Тимошенко прозахідним реформатором та революціонером, а її ув'язнення – «режисерованим нішнішою адміністрацією» на основі законів радянських часів.

«Моя резолюція засуджує вибіркове та політично вмотивоване переслідування пані Тимошенко та інших лідерів Помаранчевої революції та закликає Державний департамент та Організацію з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) застосувати спільний багатосторонній дипломатичний тиск на президента Януковича щодо звільнення Тимошенко», – цитує повідомлення сенатора Інхофа, який є одним з авторів резолюції.

Він також закликав заборонити видачу американських віз відповідальним за ув'язнення та погане поводження з Юлією Тимошенко.

На думку Інхофа, ситуація, в якій опинилася экс-глава уряду, має ознаки порушення прав людини. Зокрема він говорить про обмежений доступ до неї іноземних лікарів.

Співатор резолюції, сенатор Дік Дурбін називає резолюцію сильним сигналом українському уряду: «Вибіркове переслідування політичних опонентів не має місця у спільній демократії». Він закликав український уряд негайно звільнити Юлію Тимошенко та провести відкриті чесні вибори у жовтні.

На сайті Комітету з міжнародних відносин Сенату США сказано, що під час розгляду до резолюції були внесені поправки,

для виконання рішень Радбезу ООН, ради НАТО, Ради Євросоюзу та інших міжнародних організацій.

У пояснювальній записці зазначається, що прийняття цього законопроекту дасть можливість розширити коло міжнародних операцій, в яких зможуть брати участь українські миротворці. Надалі це дасть можливість удосконалити механізм участі в миротворчих операціях як самостійно, так і у складі багатонаціональних військових формувань.

Як пояснило «Коммерсанту-Украина» джерело в Міністерстві оборони, закон фактично дозволяє українським військовим застосувати зброю для захисту себе і своїх товаришів. «Необхідність прийняття цього рішення назріла давно, наприклад, в світлі нашої можливої участі в операції НАТО «Океанський щит» з боротьби з морськими піратами», – сказав співрозмовник.

Глава комітету Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони Анатолий Гриценко заявив, що закон не викликав заперечень у народних депутатів. «Наші солдати повинні мати можливість ефективно і з найменшими втратами виконувати бойові завдання, а також мати все необхідне, щоб себе захистити», – зазначив він.

Нагадаємо, у вересні ООН визнала український миротворчий контингент найкращим серед національних контингентів місії ООН зі стабілізації ситуації в Demokratичній республіці Конго.

Вже в наступному році українська сторона має намір направити в Аденську затоку фрегат «Гетьман Сагайдачний» з вертольотом і підрозділом спецназу ВМС на борту для боротьби з піратами Сомалі.

Kommersant-Ukraina, 20 вересня 2012 року

Розклад богослужінь/інформація

Українська Греко-Католицька Церква

Кафедральний Собор Різдва Пресвятої Богородиці

Адреса, телефони: Луцьк, вул. Львівська 1Б. Тел. +380 50 43 811 55 (настоятель)
 Настоятель отець митрат Роман Бегей
Храмове свято 21 вересня Різдво Пресвятої Богородиці
Розклад богослужінь:

- Вівторок – 9.00
- Середа – 18.00
- Четвер – 9.00
- П'ятниця – 18.00
- Субота – 9.00
- Неділя – 9.00, 18.00

Українська Православна Церква Київський Патріархат

Кафедральний собор Святої Трійці в Луцьку

Адреса, телефони: Градний узвіз, 1, Луцьк, 43025. Тел. +38 0332 72-34-48 (собор), +38 0332 72-44-64 (настоятель)
 Настоятель Митрополит Луцький і Волинський Михаїл (Зінкевич)
 Декан Протоіерей Микола Нецькар
Храмове свято: Другий день Свята Трійці – День Святого Духа
Великі свята: напередодні о 17.00 – Всенічна; 7.30 – Літургія (нижній храм); 10.00 – Літургія; 17.00 – Вечірня, акафіст.
Неділі: напередодні о 17.00 – Всенічна; 7.30 – Літургія, панахида (нижній храм); 10.00 – Літургія, панахида; 10.30 – Літургія для дітей (нижній храм); 17.00 – Вечірня, акафіст Пресвятої Богородиці.
Будні: 9.00 – Літургія, панахида (у середу й п'ятницю після Літургії – водосвятний молебень); 18.00 – Вечірня, Рання (після П'ятдесятниці по четвергах – замість Ранньої – акафіст).

У розкладі можуть бути зміни.

Kościół Rzymskokatolicki

Parafia Katedralna

Kościół Katedralny p.w. św. Ap. Piotra i Pawła

Adres: 43016 Luck, ul. Katedralna 6, tel: +380 (332) 72-46-59
Proboszcz – ks.kan. Paweł Chomiak
Odpuść – 29 czerwca, św. Ap. Piotra i Pawła
Porządek nabożeństw 1-7 października

Poniedziałek – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Wtorek – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Sroda – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Czwartek – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Piątek – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Sobota – 9.00 (w języku polskim), 18.00 (w języku ukraińskim)
Niedziela – 8.30 (w języku polskim), - 10.00 (w języku ukraińskim) - 12.00 (z udziałem dzieci), 18.00 (w języku ukraińskim)

W październiku po każdej Mszy Św. wystawienie Najświętszego Sakramentu i modlitwa Różańcowa.

Każdego wtorku spotkanie katechetyczne dla kobiet o godz. 19.00.

Każdego wtorku spotkanie katechetyczne dla mężczyzn o godz. 19.00.

Римо-католицька церква

Кафедральна парафія

Кафедральний Собор Св. Петра і Павла в Луцьку

Адреса, телефони: Луцьк, вул. Кафедральна 6, Тел. +380 (332) 72-46-59
Настоятель – отець канонік Павло Хом'як
Храмове свято – Св. Петра і Павла
Розклад богослужінь 1-7 жовтня:
Понеділок – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
Вівторок – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
Середа – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
Четвер – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
П'ятниця – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
Субота – 9.00 (польською мовою), 18.00 (українською мовою)
Неділя – 8.30 (польською мовою), - 10.00 (українською мовою) - 12.00 (за участю дітей), 18.00 (українською мовою)

Протягом жовтня після кожної Святої Меси виставлення Найсвятіших Дарів і Молитва Святого Розарія.

Кожного вівторка катехетичні зустрічі для жінок о 19.00.

Кожного вівторка катехетичні зустрічі для чоловіків о 19.00.

ДЕНЬ ТУРИЗМУ У ЛУЦЬКУ 27, 29-30 вересня 2012 року

ПРОГРАМА СВЯТКОВИХ ЗАХОДІВ

27 вересня, четвер

09.00 Відкриття і освячення Братського Некрополю та пам'ятної меморіальної дошки, присвяченої виходу луцького періоду «Лемента», Хрестовоздвиженська церква, вул. Данила Галицького, 2
10.00-15.00 Куди піти? На що подивитись? У чому взяти участь? Підкаже туристично-інформаційний пункт, Театральний майдан
10.00 Нубон України з самбо серед чоловіків та жінок і з бойового самбо серед чоловіків, СОК «Адреналін-Сіті», вул. Корביшева, 2
11.00, 15.00 Безкоштовні екскурсії у музеях міста:
 - Музей Волинської ікони (вул. Ярошова, 5)
 - Волинський краєзнавчий музей (вул. Шолоха, 20)
 - Волинський регіональний музей українського війська і військової техніки (вул. На Табориці, 6)
15.00 Студентський kwest, Державний історико-культурний заповідник «Старий Луцьк»
16.00 Студентські дебати на тему: «Чи потрібні Луцьку туристи?»
 Волинський технікум Національного університету карбових технологій, вул. Кафедральна, 6
18.00 Дива від гурту «Пластиліна» у «Каво-клубі». Від безкоштовний, кафе «Каво-клуб», вул. Кривий Вал, 24a

На День відкриття дверей запрошуємо:

- Музей Луцького братства XVII-XIX ст. (вул. Йова Кандзівелюка, 5).
- Музей Волинської ікони (вул. Ярошова, 5)
- Волинський краєзнавчий музей (вул. Шолоха, 20)
- Волинський регіональний музей українського війська і військової техніки (вул. На Табориці, 6)

29 вересня, субота

9.00 Відкритий чемпіонат Луцька з міні-футболу серед шкільних команд «Адреналін Ліга», СОК «Адреналін-Сіті», вул. Корбишева, 2
10.00-15.00 Куди піти? На що подивитись? У чому взяти участь? Підкаже туристично-інформаційний пункт, Театральний майдан
10.00-15.00 Виставка-продаж виробів народної творчості, сувенірної продукції та презентації туристичного потенціалу Луцька та Волині, вул. Лесі Українки
11.00-15.00 Фотоконкурс-сушка знімка «Дарючі моє місто». Запрошуємо всіх охочих принести свої фото, вул. Лесі Українки.

Безкоштовні екскурсії Луцьком:

Збір біля Центру туристичної інформації та послуг, вул. Сенаторки Лещанської, 2
13.00 Екскурсія «Євангеліно-Литеранська кірка в місті Луцьку» з Михайлом Костюком
14.00 Екскурсія по Старому місту англійською мовою
16.00 Екскурсія по Старому місту польською мовою

Програмою дня: Безкоштовний вхід у Луцький замок

30 вересня, неділя

10.00 Велозайд. Запрошуємо усіх бажаючих взяти участь у велозайді. Старт на Театральному майдані.
10.00-15.00 Куди піти? На що подивитись? У чому взяти участь? Підкаже туристично-інформаційний пункт, Театральний майдан
10.00-14.00 Виставка туристичного спадкування та презентації туристичного потенціалу Волині
 Центральний парк культури і відпочинку імені Лесі Українки
10.00 XXXI Турнір з настільного тенісу серед аматорів «Арена Спорт Кат», СОК «Адреналін-Сіті», вул. Корбишева, 2
10.30 «Смуга переход», спортивне орієнтування, фоторепортажі про туристичні мандрівки
 Центральний парк культури і відпочинку імені Лесі Українки
12.00 Відкриття оглядового майданчика «Панорама старого міста», перехрестя вул. Квіткова та вул. Гірна (район вул. Львівської)
14.00-16.00 Виставка робіт учасників майстер-класу з фотографії «ЛУЦЬК. Присміне відкриття!»
 Центр туристичної інформації та послуг, вул. Сенаторки Лещанської, 2
18.00 Танцюємо сальсо! Запрошуємо усіх охочих на проект «Танцюй з нами», Театральний майдан
Безкоштовні екскурсії Луцьком:
 Збір біля Центру туристичної інформації та послуг, вул. Сенаторки Лещанської, 2
13.00 Екскурсія «Євангеліно-Литеранська кірка в місті Луцьку» з Михайлом Костюком
16.00 Екскурсія по Старому місту польською мовою

Запрошуємо усіх лучан та гостей міста!

Організатори:

Партнери:

Інформаційні партнери:

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
адміністратор	1 102	робота в ресторані з виконанням обов'язків виконавчого директора
арматурник (виробничий залізобетонних і бетонних виробів та конструкцій)	1 500	виготовлення залізобетонних конструкцій для будівництва
архітектор	1 800	знання 3D MAX
бармен	1 200	робота у кафе попередньо телефонувати
бармен	1 102	робота у барі, режим роботи тиждєнь через тиждєнь, бажано про співбєсєдє домовитись у телефонному режимі
бармен	1 102	робота в магазині-кафе
бармен	1 200	робота в ресторані
бармен	1 102	робота у барі режим роботи тиждєнь через тиждєнь, бажано про співбєсєдє домовитись у телефонному режимі
бармен	1 200	робота в барі
бармен	1 102	робота на літньому кафе
бармен	1 200	робота в ресторані, можливе працевлаштування студентів
бармен	1 500	робота в барі графік - тиждєнь через тиждєнь, з/п від 100 грн. в день
бетоняр	1 102	вміння працювати з бетономішувальними установками, режим роботи з 09-18 год.
бляхар	1 500	виготовляти вироби із жєстє (підвіконня зовнішні, металеві відливи)
бруківник	2 000	вміння викладати бруківку, робота на об'єктах по м.Луцьку та в межах Волинської області
бруківник	2 000	вкладання бруківки по об'єктах м.Луцька та прилеглих територій
бухгалтер	1 700	Бухгалтер на виробництє, знання 1С Бухгалтерії, 7версія, проведення калькуляції на пошиття дитячого одягу
вагар	1 200	Відпуск сировини та спецій для виробництва та реалізації м'ясної продукції.
вагар	1 200	Відпуск сировини та спецій для виробництва та реалізації м'ясної продукції.
вальник лісу	3 500	вирібка та зачистка придорожніх лісосмуг по районах області, забезпечують дозв на роботу по Володимир-Волинському р-н., Ковельському р-н., та м.Новолинську...
вантажник	1 113	робота на базі з реалізації безалкогольних напоїв
вантажник	1 400	завантаження та розвантаження скляної тари для виробництва пива на автомобіль
вантажник	1 200	вантажник будівельних матеріалів(цемент, гіпскартон)
вантажник	1 615	вантажник сміттєвоза
вантажник	1 200	Навантаження та розвантаження вантажів та кондитерських виробів
верстатник деревообробних верстатів	1 500	розпилювання дуба-кругляка на ламель
верстатник деревообробних верстатів	1 500	виготовлення дошок, брусьїв виробів з пиломатеріалів, доставка до місця робота транспортом підприємства.
верстатник деревообробних верстатів	1 200	досвід роботи на деревообробних верстатах, відповідальність
верстатник деревообробних верстатів	1 500	розмелювання дуба-кругляка на ламель, бажано наявність телефону, передбачена додаткова оплата праці
верстатник широкого профілю	1 800	робота в цеху по виготовленню готової продукції целолюзно-паперового виробництва
виконавець робіт	2 000	знання ПЦБ, робота на будівництві в межах області
виконавець робіт	2 000	контроль та організація будівельно-монтажних робіт, попередньо телефонувати
виробник м'ясних напівфабрикатів	1 111	робота в гіпермаркеті по графіку змінності з однокласним харчуванням
Вишивальник	1 300	робота у салоні рукоділля, машинна вишивка, високий рівень якості вишивки, художні навички, відповідальність
водій автотранспортних засобів	2 000	поїздки в межах області автомобілями різних марок
водій автотранспортних засобів	1 105	Перевезення вантажів за кордон, наявність категорії Е, відповідальне ставлення до роботи.
водій автотранспортних засобів	1 110	робота на автомобілі МАЗ(молоковоз), режим роботи з 08,30 до 17,30 години.

Посада	З/П	Вимоги
водій автотранспортних засобів	1 200	поїздки за кордон на вантажному автомобілі «Рено»
водій автотранспортних засобів	1 300	робота на різних марках автомобілів з суміщенням посади слюсара-ремонтника
водій автотранспортних засобів	3 500	керування автомобілем КАМАЗ по районах області, (перевезення деревини після зачищення придорожніх лісосмуг).
водій автотранспортних засобів	1 500	Водій автомобіля МАЗ (самоскид)
водій автотранспортних засобів	1 500	робота на автобусі ПАЗ-3 2054, 4234, по маршруту Луцьк-Заболотці, бажано проживання в районі 40-го кварталу
водій автотранспортних засобів	1 600	робота на вантажному автомобілі DAF XF95 рефрижератор, поїздки за кордон
водій автотранспортних засобів	1 110	молоковоз «ГАЗ», відрядження по області
водій тролейбуса	2 018	тролейбуси «Богдан», «ЗіУ», «ІОМЗ»
геодезист	1 500	знання програми Autocad, навички роботи з тахеометром
головний бухгалтер	1 300	знання 1-с Бухгалтерії, версія 7.7, податкового обліку, ведення бух. обліку у сфері торгівлі
головний інженер	2 000	знання ПЦБ, робота на будівництві в межах області
головний інженер	1 999	функції головного енергетика (5 група по електробезпеці), забезпечення функціонування систем газопостачання, котельні
головний фахівець з енергосистем	1 102	Знання програмного забезпечення «АІРпан», можливе застосування неповного робочого часу
двірник	1 188	проживання в районі вулиці Ковельська
двірник	1 108	прибирання території
Дизайнер-виконавець	1 200	виконання технічного дизайну по фотографуванню, вміння складати пакети, знання дизайнерських програм, робота у сфері поліграфії
документознавець	2 050	володіння основами іноземних мов
дорожній робітник	2 000	кладка асфальту по пр-т. Грушевського
Друкар офсетного плоского друкування	1 500	робота у сфері поліграфічної діяльності
економіст	1 700	розробка планів будівництва, складання кошторисів
Електрогазозварник	2 200	Зварювання металевих конструкцій, попередньо телефонувати.
Електрогазозварник	1 500	робота на будівництві в межах Волинської області
Електрогазозварник	1 800	Підготовка деталей до зварювання. Зачистка швів після зварювання і різання. Підготовка газових балонів до роботи. Газове зварювання деталей із чавуна, сталі, кольорових металів.
Електрогазозварник	1 200	Вміння варити на бору, без шкідливих звичок, виготовлення церковної утварі
Електрогазозварник	1 500	ремонт автомобілів
Електрогазозварник	1 741	дугове електрозварювання труб
Електрогазозварник	1 102	зварка та ремонт автобусів і автомобілів
Електрогазозварник	1 200	робота на об'єкті у Герітричному пансіонаті
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 120	Промислове будівництво, вміння зварювання за методом №135, №136(швів, арматури, труб). Навички читання креслень. Робота на напівавтоматичних машинах.
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 102	виконувати роботу зварювання та рихтування автотранспорту, попередньо телефонувати запитувати Віктора Ярославича
Електрогазозварник ручного зварювання	2 000	ремонт тролейбусів та автобусів
електромеханік з ліфтів	1 200	Обслуговування житлових будинків в районі 33 кварталу.
електромонтажник силових мереж та електроустановок	1 900	монтаж силових мереж та електроустановок, відрядження в межах України, бажано випускника ІПУ № 9
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1 700	посвідчення електромонтера
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1 805	Мостобудування. Наявність допуску до роботи з високою напругою
електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування	1 600	ремонт парових прасок, освітлювальної мережі в розкритому цеху

Посада	З/П	Вимоги
Завідувач відділу (самостійного)	1 415	Організувати та контролювати роботу відділення «Інфекційних хвороб», проводити прийомні хворих, наявність сертифіката спеціаліста «Інфекційні хвороби.»
завідувач складу	1 500	досвід роботи на виробництві меблів, знання матеріалів(складових частин) для виготовлення меблів, попередньо телефонувати, домовитись про співбєсєдє
завідувач складу	1 800	Прийом-видача товару зі складу згідно накладних, перевірка якості товару, виписка товарних накладних, матеріальна відповідальність.
закрійник	1 400	розкрій трикотажних виробів
зоотехнік	2 200	зоотехнічні роботи на тваринницькій фермі
інженер	2 000	експлуатація та ремонт електрообладнання (пожежні сигналізації та інш.), бажано допуск до 1000Вт
інженер з нормування праці	1 560	вміння читати креслення, режим роботи з 08.30-17 год.
Інженер з пожежної безпеки	1 430	участь в тендерах, можливі відрядження по області
Інженер-будівельник	3 000	виконання геодезичної зйомки, знання програми «АВТОКАД» навички роботи з тахеометром
інженер-землепородник	3 000	знання програми Autocad, ПІС
інженер-конструктор (механіка)	3 000	Направляти на співбєсєдє осіб зі знанням програм «Автокад», «Компас»
касір торговельного залу	1 300	робота касира в кафе
касір торговельного залу	1 135	робота в гіпермаркеті
касір торговельного залу	1 110	робота в супермаркеті
керуючий магазином	1 850	Знання товарознавства, програми Eshop.
кондитер	1 500	виготовлення тістечок, тортів, кексів, рулетів, печива
кондитер	1 102	робота у барі, режим роботи тиждєнь через тиждєнь, бажано про співбєсєдє домовитись у телефонному режимі
кондитер	1 102	виконувати роботу пекаря-кондитера, випічка печива, тортів, короваю, вміння оздоблювати короваї
кондитер	1 102	робота в кондитерському цеху ресторану
Кондуктор громадського транспорту	1 270	робота в тролейбусах і маршрутках, перша зміна з 06.00 ранку
кравець	1 110	вміння кроїти та шити, виготовлення ортопедичних виробів(робота з тканиною та шкірою), режим роботи з 10-19 год.
кухар	1 500	кухар-універсал, приготування суши
кухар	1 500	Вміння складання технологічних витрат продуктів харчування, відповідальне ставлення до роботи
кухар	1 102	помічник кухаря(холодні страви, миття посуду),
кухар	2 000	робота на кухні в видачі страв в ресторани, застосовується преміальна оплата праці
кухар	1 300	Робота в кафе. Режим роботи з 11.00 до 23.00 (тиждєнь через тиждєнь)
кухар	1 102	робота в ресторани
кухар	1 110	кухар гарячого цеху, ресторан «Джерела»(с.Ромашківка), можливе працевлаштування студентів
кухар	1 200	робота в барі
кухар	1 500	робота в барі, графік - тиждєнь через тиждєнь, з/п від 100 грн. в день
кухонний робітник	1 150	Підготовка продуктів для приготування перших, других страв та салатів. Режим роботи з 11.00 до 23.00 через тиждєнь.
кухонний робітник	1 200	робота в барі
лакувальник	1 600	поліграфічне виробництво, закладати картон, папір в верстат, настройка обладнання
Листоноша (поштар)	1 215	доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання,
Лицувальник-плиточник	1 500	робота на будівництві в межах Волинської області
лікар загальної практики-сімейний лікар	1 329	Вести прийомні хворих в поліклініці, робота по викликах хворих, наявність сертифіката спеціаліста.

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошук, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Sobór Sofijski w Kijowie

Софійський собор у Києві

Як Państwo już wiedzą z poprzedniego artykułu naszej serii, Ławra Kijowsko-Pieczerska i Sobór Sofijski wpisane są na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO jako jedyny kompleks historycznej zabudowy Kijowa. My jednak opowiadamy o każdej z tych pamiątek osobno.

Dziś opowieść o Sborze Mądrości Bożej, tysiącletniej Sofii Kijowskiej, nazwanej tak w nawiązaniu do jeszcze dawniejszej i ważniejszej świątyni wschodnioeuropejskiego chrześcijaństwa – Sboru Mądrości Bożej w Konstantynopolu. W taki sposób podkreślono związek chrześcijaństwa szerzonego na terenie Rusi Kijowskiej z tradycją bizantyjską i symboliczne wejście Rusi Kijowskiej (po przyjęciu chrztu) do kręgu cywilizacji bizantyjskiej. Oprócz tego, przyjęcie takiej nazwy raz na zawsze, miało sprecyzować status Sboru Sofijskiego w Kijowie jako głównego ośrodka religii w kraju.

Podkreślono to nadaniem soborowi nieoficjalnego przydomku „matki cerkwi ruskich”. Postawienie „matki cerkwi ruskich” w „matce miast ruskich”, definitywnie wskazywało na to, że Kijów jest politycznym, religijnym i kulturalnym centrum Rusi Kijowskiej, stawało ostateczne akcenty polityczne i nawiązywało do antropokulturowej mapy tego regionu Europy. Widzimy więc, że budowa Sboru Sofijskiego w Kijowie, zapoczątkowana przez Włodzimierza Wielkiego w 1011 r., a zakończona przez syna Jarosława Mądrego w latach 1017-1018, była wydarzeniem niezwyklej wagi politycznej i symbolicznej. Od razu zaznaczę, że nowe datowanie założenia soboru przyjęte jest od niedawna, dzięki uznaniu badań profesora Nadii Nikitenko. Wcześniej za lata jego budowy powszechnie przyjmowano daty: 1017-1037, wskazywane w kronikach.

Szczególną rolę Sboru Sofijskiego podkreślają i te fakty, że to w nim ulokowane zostały pierwsze w Rusi Kijowskiej – szkoła i biblioteka, tutaj też został pochowany w 1054 r. Jarosław Mądry. Sofia Kijowska była także rezydencją metropolitów, a po przeniesieniu ich siedziby na ziemię północno-wschodnie – biskupów kijowskich.

Sobór Sofijski w Kijowie jako ważny ośrodek, był narazony na niebezpieczeństwa. W 1169 r. obrabował go książę włodzimiersko-suzdalski Andrzej Bogolubski, który zrujnował Kijów, żeby przenieść centrum polityczne Rusi na jej północno-wschodnie tereny. Później Sofia Kijowska ruinowana była przez ordy mongolskie. Nie dziwi więc, że współczesny widok Sboru Mądrości Bożej w Kijowie ma bardzo mało wspólnego z jego pierwotnym wyglądem.

Współczesnego kształtu sobór nabrał w XVII w., przebudowany w stylu barokowym. W jego wnętrzach zachowały się

jednak freski i mozaiki z XI-XII w. - dzieła bizantyjskich i ruskich mistrzów. Z tego okresu pochodzą około 3 000 m² fresków i 260 m² mozaik, w których wykorzystano 177 odcieni różnych kolorów, a tło obowiązkowo jest złotym. Większość kostek mozaik ma wielkość 1 cm², jednak są i mniejsze, o wielkości 0,25 cm², używane do przedstawiania drobnych detali, na przykład twarzy.

Szczególnie cenne są mozaiki zdobiące centralną kopułę (Chrystus Pantokrator) i główny ołtarz soboru. Prawdziwym arcydziełem jest 6-metrowa mozaika przedstawiająca Matkę Boską modlącą się za wzniesionymi dłońmi – Oranta. Ścianę, na której znajduje się ta mozaika, nazywają „ścianą nieziszczalną”, ponieważ pozostała ona całkowicie nienaruszona nawet w najgorszych dla Sofii Kijowskiej czasach.

Na trzech ścianach naprzeciwko ołtarza głównego było malowidło przedstawiające rodzinę księcia Jarosława Mądrego. Do czasów obecnych przetrwał tylko wizerunek księcia. W północnej nawie bocznej soboru znajduje się sarkofag Jarosława Mądrego, ważący około 6 ton. Wykonany jest z białego marmuru i ozdobiony wykutymi na nim krzyżami, greckimi monogramami Chrystusa, motywami roślinnymi i zwierzęcymi.

Sofia Kijowska ma piękny ikonostas z XVIII w. W 1934 r. jego Carskie Wrota, pokryte złotem i srebrem zostały rozmontowane, pocięte na kawalki i roztopione. Ocalałe ich fragmenty zdeponowano w skarbcu Państwowego Funduszu Rezerw Walutowych ZSRR. Na początku XXI w. te wrota zostały odnowione, a w 2008 r. przywrócone na swoje stare miejsce. Wielki wkład w odnowienie Carskich Wrót Sofii Kijowskiej wnieśli polscy konserwatorzy, o pracy których Telewizja Polska nakręciła film dokumentalny „Srebrne Wrota”.

Współczesne wymiary soboru wynoszą: długość – 37 m, szerokość – 55 m, wysokość – 29 m. Budowla posiada dwie kondygnacje i 9 apsyd. Więcizną 19 kopuł, z których 8 posiada starą formę sferyczną, a 11 – barokową-gruszkowatą. Obok soboru w latach 1699-1707 została zbudowana dzwonnica nadbramna, której wysokość obecnie wynosi 76 m. Ze starych jej dzwonów za-

chował się tylko jeden – „Mazepa”, o wysokości 125 cm i średnicę 155 m. Przez bramę, którą wieńczy dzwonnica, wchodzi się na teren przynależący do soboru. Przykościelny kompleks tworzą także: inne bramy wjazdowe, barokowy XVIII-wieczny refektarz z cerkwią, siedziba metropolity, bursa, celi, konsystorium oraz mieszkalny korpus bracki.

Cały ten teren jest Narodowym Rezerwatem Historyczno-Architektonicznym „Sofia Kijowska”. Oprócz terytorium Sboru Mądrości Bożej w Kijowie i pobliskich wyliczonych wyżej budowli, do składu tego rezerwatu wchodzi także: Złota Brama, cerkiew Świętego Cyryla i Świętego Andrzeja w Kijowie oraz Twierdza genujeńska w Sudaku. Początki działalności rezerwatu (obejmował najpierw tylko teren Sboru Sofijskiego) sięgają 1934 r. Jak i w przypadku Ławry Kijowsko-Pieczerskiej, tylko działalność muzealna ochroniła Sofię Kijowską od zniszczenia przez władzę radziecką. Na odmianę od Ławry, Sobór Sofijski nie należy obecnie do żadnej organizacji religijnej i zarządzany jest tylko przez instytucje państwowe. Nie odprawiają się w nim żadne nabożeństwa.

Od maja 2005 r. 13. każdego miesiąca na Sofijskim majdanie, przed głównym wejściem na teren Sboru Sofijskiego odprawiana jest Modlitwa za Ukrainę. Udział w niej biorą przedstawiciele wszystkich tradycyjnych chrześcijańskich kościołów kraju, modlą się o jedność i przyszłość Ukrainy. Największe takie ekleumeniczne modlitwy, często z uczestnictwem i głównego rebe Ukrainy, odbywają się w dniu 24 sierpnia – Dniu Niepodległości Ukrainy.

Natalija KATRENCHIKOVA

Як ви вже знаєте з попередньої статті нашої серії, Києво-Печерська Лавра та Софійський собор внесено до Списку світової спадщини ЮНЕСКО як єдиний комплекс історичної забудови Києва. Ми ж розповідаємо про кожен з цих пам'яток окремо.

ховано князя Ярослава Мудрого. София Київська була також резиденцією митрополитів, а після перенесення їх головної садиби на північно-східні землі – єпископів київських.

Важливість Софійського собору неодноразово зіграла не на його користь. У 1169 р. храм було пограбовано володимир-суздальським князем Андрієм Боголюбським, який зруйнував Київ, щоб перенести політичний центр Русі на її північно-східні терени. Пізніше Софію Київську руйнували монголо-татарські орди.

Тож нічого дивного, що сучасний вигляд Собору Премудрості Божої в Києві має дуже мало спільного з його первісним кшталтом.

Сучасного вигляду собор набув у XVII ст., коли був перебудований у стилі бароко. Всередині збереглися фрески й моzaїки XI-XII ст. – витворі візантійських і руських майстрів. З тих часів походить близько 3 000 кв. м фресок і 260 кв. м моzaїк, у яких використано 177 відтінків різних кольорів, а тло завжди є золотим. Більшість моzaїчних камінців має розмір 1 кв. см, але є і менші, розміром 0,25 кв. см, які використовували для викладання дрібних деталей, наприклад, обличчя.

Найдішнішими є моzaїки, що оздоблюють центральний купол (Христос Пантократор (Всдержитель)) і головний вівтар собору. Справжнім шедевром є 6-метрова моzaїка, на якій зображено Божу Матір під час молитви, з піднесеними долонями – Оранта. Стіну, на якій викладено цю моzaїку, називають «незвичайною», бо жодному завойовнику чи грабіжнику не вдалося її зруйнувати.

На трьох стінах, навпроти головного вівтаря, були фрески із зображеннями членів родини Ярослава Мудрого. До наших днів збереглися, на жаль, лише зображення самого князя. У північному бічному нефі собору знаходиться саркофаг Ярослава Мудрого, вагою близько 6 тонн. Його виконано з білого мarmuru і оздоблено викутими на ньому хрестами, гречькими монограмми Христа, рослинними та тваринними мотивами.

Є у Софії Київській і чудовий іконostas XVIII ст. У 1934 р. Царські ворота, покриті золотом і сріблом, було знято, порізано на шматки і перетоплено. Фрагмен-

ти, що віділили, зберігалися у Державному валютному фонді СРСР. Ворота були відновлені лише на початку XXI ст. У 2008 р. їх встановили на колишнє місце в іконostasі. Значний внесок у відновлення Царських воріт Софії Київської зробили польські реставратори, про працю яких Польське телебачення зняло документальний фільм «Срібні ворота».

Сучасні розміри собору сягають: 37 м у довжину, 55 м у ширину та 29 м у висоту. Будівля має два рівні і 9 апсид. Її увінчано 19 куполами, 8 з яких має більш давню сферичну форму, а 11 – бароквою, грушоподібною. Біля собору у 1699-1707 рр. було зведено надбрамну дзвіницю, висота якої зараз становить 76 м. З її старих дзвонів зберігся лише один – «Мазепа», висотою 125 см та діаметром 155 см. Через браму, над якою височить дзвіниця, можна увійти на територію, що належить соборові. Прихрамовий комплекс творять також: інші в'їзні брами, барокова трапезна з церквою XVIII ст., дім митрополита, bursa, келії, консисторія та житловий братський корпус.

Уся ця територія належить Національному історико-архитектурному заповіднику «Софія Київська». Крім Собору Премудрості Божої у Києві та його прихрамового комплексу, до складу цього заповідника входять також Золоті ворота, Кирилівська та Андріївська церкви у Києві й Генуезька фортеця у Судаку. Початки діяльності заповідника (спочатку охоплював лише територію Софійського собору) сягають 1934 р. Як і у випадку Києво-Печерського лаври, лише музейна діяльність вберегла Софію Київську від знищення у радянські часи. На відміну ж від Лаври, Софійський соборнині не належить жодній релігійній організації і перебуває виключно під управлінням державних інституцій. У ньому не відправляються жодні богослужіння.

Від травня 2005 р. 13-го числа кожного місяця на Софійському майдані, перед головним входом на територію Софійського собору, відправляють Молитву за Україну. Участь у ній беруть представники усіх традиційних християнських церков країни, молячись за єдність і майбутнє України. Найбільші такі екуменічні молитви, часто також за участю головного рабина України, відбуваються 24 серпня – у День незалежності України.

Natalija KATRENCHIKOVA

Особливе значення Софійського собору підкреслюють і ті факти, що саме у ньому було розміщено перші у Київській Русі школи та бібліотеку, а у 1054 р. по-

Dofinansowany przez Konsulat Generalny RP w Łucku ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej